

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO

LEIDINYS

2010 METŲ GEGUŽĖS MĖNUO

SEPTINTASIS NUMERIS

SKIRTAS

LIETUVIŲ TAUTĄ PASVEIKINTI

NACIONALINIO DARBO DIENOS PROGA

Žydai pra mūsų nelaimė!

BROLIAI IR SESERYS LIETUVIAI!

TAUTIEČIAI!

„ŠTURMUOTOJO“ REDAKCIJA JUS, SAŽINGUS FIZINIO IR INTELEKTINIO DARBO DARBININKUS IR VADOVUS, SVEIKINA SU GEGUŽĖS PIRMAJA – NACIONALINIO DARBO DIENA! TAI TURI BŪTI SUTIKTA NE TIK KAIP ŠVENTĖ, BET TAIP PAT KAIP IR DVIKUBA GEDULO DIENA: DABARTINĖJE LIETUVOJE IR EUROPOJE IŠ DARBO YRA VISIŠKAI IŠSITYČIOTA, TAIPOGI, GEGUŽĖS PIRMOJI YRA NETGI OFICIOZINĖS, TARIAMOS LIETUVOS „NEPRIKLAUSOMYBĖS“ LAIDOTUVIŲ DIENA, NES 2004 METAIS GEGUŽĖS PIRMAJĄ LIETUVIŲ TAUTOS IŠDAVIKAI MUS GALUTINAI PARDAVĖ PASAULINEI ŽYDIJAI, MUS ĮKIŠDAMI Į EUROPOS SAJUNGĄ.

KAPITALISTINĖ, JUDOKRATIJOS KONTROLIUOJAMA SISTEMA DARBĄ PAVERTĖ PREKE IR PANIEKINAMU DALYKU. TAČIAU MES, NACIONALISTAI, SUVOKIAME, KAD FIZINIS IR INTELEKTINIS DARBAS YRA VERTYBĖS, KURIOMIS GRINDŽIASI VISAS NACIJOS MATERIALUSIS GERBŪVIS IR GYVENIMAS. MES PASISAKOME UŽ DARBO IŠVADAVIMĄ IŠ IŠNAUDOTOJŲ IR INTERNACIONALINIO KAPITALO PANČIŲ, BET MES SUVOKIAME, KAD MARKSISTINĖS DOKTRINOS YRA TŲ PAČIŲ NACIJOS PRIEŠŲ SUKURTOS GRUPOUTĖS, KURIOS MULKINA LIETUVOS IR KITŲ ŠALIŲ ŽMONES.

KAPITALIZMAS IR KOMUNIZMAS YRA DVI TOS PAČIOS ŽYDIŠKOS MONETOS PUSĖS. KAPITALIZMAS YRA SKIRTAS IŠSIGIMĖLIŠKAI DEGRADACIJAI IR TAUTOS IŠNAUDOJIMUI PALAIKYTI BEI ĮTVIRTINTI, TUO TARPU KOMUNIZMAS YRA SUKURTAS TŲ PAČIŲ JĖGŲ, KURIOMS REIKALINGAS KAPITALIZMAS, KAD NULEISTI GARĄ TAUTAI. LIBERALIZMAS,

KONSERVATIZMAS, MARKSIZMAS IR VISOS ŠIŲ „SROVIŲ“ ATMAINOS YRA VISIŠKAI SUSIKOMPROMITAVUSIOS IR TARNAUJA VIENAM PONUI, KURIAS JAS IR SUKŪRĖ. JOS IR YRA „DEMOKRATIJOS“ PSEUDO-ALTERNATYVOS IR PASIRINKIMAI. TAUTOS ATGIMIMAS ATEIS TIK FANATIŠKAI ATMETUS VISĄ DEMOKRATIJĄ, KAPITALIZMĄ IR KOMUNIZMĄ, KARTU SUVOKUS, KAD VISA TAI YRA TIK MELO IR FARSŲ RINKINYS.

TAUTAI REIKIA DARBO, TVARKOS, DISCIPLINOS IR DVASINIO PAKYLIMO. VIENINTELĖ POLITINĖ IDEOLOGIJA, KURI GALI IŠGELBĖTI LIETUVIŲ NACIJĄ NE TIK NUO MATERIALINIO SKURDO, BET NUO VISIŠKOS DVASINĖS IR FIZINĖS DEGENERACIJOS IR RASINIĖS MIRTIES, YRA NACIONALSOCIALIZMAS.

MES NESAME „BURŽUAZINIAI“ NACIONALISTAI, KAIP DABARTINIAI „TAUTININKŲ“ KOPIJUOTOJAI, MES NESAME PIGŪS DEVYNIOLIKTOJO AMŽIAUS BURŽUAZINIAI ŠOVINISTAI. MES ESAME NACIONALISTAI IR SOCIALISTAI. TAI REIŠKIA, KAD MES SUVOKIAME NACIONALIZMĄ KAIP PRIVALOMĄ NACIONALINĖS SAVISAUGOS PRIEMONĘ, O TIKRĄJĮ SOCIALIZMĄ SUVOKIAME KAIP ANTI-MARKSISTINĮ FAKTĄ, SUSIJUSĮ SU TIKRU NACIONALIZMU. MŪSŲ SOCIALIZMAS YRA APIBRĖŽTAS ŠIUO SAKINIU:

BENDRAS INTERESAS PIRMIAU ASMENINIO INTERESO.

BENDRA TAUTOS, NACIJOS GEROVĖ YRA AUKŠČIAU BET KOKIOS ASMENINĖS NAUDOS. KAD TAUTA TIKRAI TAIP GALVOTŲ, YRA REIKALINGA NACIONALINĖ VIENYBĖ, TAČIAU, KAIP MATOME, DEMOKRATINĖ PARLAMENTARIZMO SISTEMA NACIJĄ SUSKALDO Į „PARTIJAS“ IR FRAKCIJAS BEI GRUPOUTES, KURIOS YRA VIENA PRIEŠPASTATOMA KITAI, KAD SUNAIKINTI BET KOKIĄ REALIĄ NACIONALINĘ SĄMONĘ, AR VILTĮ SUKURTI DIDINGĄ TAUTOS ATEITĮ. VISOS ŠITOS „ALTERNATYVOS“, VISOS POLITINĖS PARTIJOS FAKTIŠKAI, NESVARBU, AR ATVIRAI, AR SLAPTAI, AR SĄMONINGAI, AR NESĄMONINGAI – TARNAUJA PASAULINEI JUDOKRATIJAI – PASAULINĖS ŽYDIJOS DIKTATŪRAI IR HAGEMONIJAI.

TAS, KURIS NORI IŠVADUOTI LIETUVIŲ TAUTOS DARBININKUS – TIEK FIZINIUS, TIEK INTELEKTINIUS, PRIVALO SUPRASTI, KAD MUMS NEREIKIA ŽYDIJOS IŠGALVOTOS „KLASIŲ KOVOS“, KAIP MUMS NEREIKIA KAPITALISTINĖS ŽYDIJOS KIŠAMO PATAIKAVIMO ESAMAI SISTEMAI. MUMS, LIETUVIŲ TAUTAI, KAIP IR VISAI BALTAJAI RASEI, YRA TIK VIENAS TIKRAS KELIAS – TIKRASIS NACIONALIZMAS.

BE TO, KAD YRA IŠSITYČIOTA IŠ SAŽININGO DARBO, BE TO, KAD VISAS TURTAS „IŠPRICHVATIZUOTAS“, KAD ŠALYJE SIAUČIA DEGENUOJANTIS CHAOSAS IR IŠSIGIMIMAS, VALSTYBĖ BUVO ATIDUOTA ŽYDIJOS VALDOMAI „EUROPOS SĄJUNGAI“, KURI VYKDO NE TIK LIETUVIŲ TAUTOS, BET VISOS EUROPINĖS ŽMONIJOS RASINĮ GENOCIDĄ.

MŪSŲ VIENINTELIS ATSAKYMAS Į TAI, JEIGU MES NORIME IŠGYVENTI IR TOBULĖTI, YRA FANATIŠKAS SUKILIMAS PRIEŠ ŠIAS JĖGAS IR „DEMOKRATIJOS“ BEI VISŲ JOS PRIELAUDŲ NEGAILESTINGAS PAŠALINIMAS IŠ NACIJOS GYVENIMO.

ŽYDIJA, DEMOKRATAI IR JŲ PAKALIKAI GEGUŽĖS PIRMAJĄ PAVERTĖ Į TIKRĄ GEDULO DIENĄ: VIENA IŠ DIDŽIAUSIŲ METŲ TAUTOS ŠVENČIŲ TAPO GEDULO DIENA, NES MES MATOME, KAD TAČIEN LIETUVA BUVO ATIDUOTA ŽYDIŠKAJAI EUROPOS SĄJUNGAI,

TAIPOGI, MŪSŲ NACIJA YRA VISIŠKAI IŠNAUDOJAMA IR VEDAMA NIEKINGOS MIRTIES LINK. MES TURIME KOVOTI, KAD ATEITŲ DIENA, KAI GALĖSIME GEGUŽĖS PIRMAJĄ ŠVESTI IŠDIDŽIAI, NE KAIP „TARPAUTINĘ DARBININKŲ DIENĄ“ – MARKSIZMO IR KAPITALIZMO VERGŲ DIENĄ, O KAIP TIKRI LIETUVIAI: KAIP *NACIONALINIO* DARBO DIENĄ.

TAČIAU SAVO TAUTINĮ, NACIONALINĮ IR RASINĮ ORUMĄ MES TEGALĖSIME ATGAUTI PO NACIONALINĖS REVOLIUCIJOS, NE TIK OLIGARCHINĖS DIKTATŪROS PAŠALINIMO, BET PASAULINĖS JUDOKRATIJOS NUVERTIMO. TAD STOKIME Į KOVĄ, STOKIME PO RADIKALIOJO NACIONALIZMO VĒLIAVA IR KOVOKIME UŽ LIETUVIŲ NACIJOS ATEITĮ IR JOS ATGIMIMĄ! MUMS REIKALINGA TIKSLINGA IR TIESĄ PARODANTI PROPAGANDA, TAD KIEKVIENAS TAUTIETIS, KURIS SUPRANTA, KAS VYKSTA, MAŽŲ MAŽIAUSIAI PRIVALO SKLEISTI MŪSŲ IDĖJAS IR PARENGTI PAGRINDĄ POLITINIAM JUDĖJIMUI, KURIS ŽYDIŠKĄJĮ JUNGĄ NUŠLUOS NUO ŽEMĖS PAVIRŠIAUS. TADA LIETUVIS IR LIETUVOS DARBININKAS IŠ TIESŲ ATGAUS SAVO ORUMĄ IR ATGAUS SAVO TĖVYNĘ. LIETUVA, PABUSK!

HEIL HITLER!

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Cia yra jau septintasis „Šturmuotojo“ numeris. Mes, Lietuvos nacionalsocialistai, džiaugiamės, kad mūsų periodinis leidinys jau gyvuoja daugiau kaip pusę metų, tikėkimės, kad šio leidinio darbas tikslingai tęsis ta pačia, Lietuvių rasinės-nacionalinės sąmonės kėlimo linkme.

Numeryje galėsite skaityti pirmąjį Siono Išminčių Protokolą (iš viso yra 24), ideologinę ir kitokią medžiagą. Jau praėjo šeši metai nuo visiškos Lietuvos de facto okupacijos, Tėvynės įkišimo į žydiškąją Europos Sąjungą.

Tuo tarpu, išsigimėlių sistema toliau dangsto pedofilijos skandalo tikrovę, mūsų visiškai nenustebintų, jeigu paaiškėtų, kad LR Prokuratūra yra pilna pederastų ir pedofilų, kurie tikriausiai dangsto savo „bendraminčius“. Rastas Drasiaus Kedžio lavonas, tačiau yra akivaizdu, kad šis vyras buvo nužudytas. Nužudytas išsigimėliško pedofilų klanų, kuris užsiima savo iškrypėliškais „darbeliais“ demokratiškiausiuose „gerbiamųjų ponų“ ložėse.

Tikimės, kad tiesa ne tik šiuo klausimu, bet apskritai paaiškės ir iškils į paviršių. Tas, kuris yra Tiesos pusėje, neišvengiamai yra pranašesnis prieš Dievą.

Vėl primename skaitytojams, kad gegužės 8 – ają dieną vyks lytinių iškrypėlių maršas Vilniaus gatvėse. Tauta turi parodyti savo nepritarimą šiai degeneratyviai „demokratų“ ir žydijos bei pederastijos politikai. Visi išsigimėliai, nuo Simonko iki „tolerastų“ ir „antifa“, yra mūsų Nacijos priešai ir mes esame tikri, kad atėjus Nacijos atgimimui, jiems bus duotas negailestingas nuosprendis prieš Lietuvių Nacijos teisumą.

LIETUVA LIETUVIAMS!

NUŽUDYTAS IŠSIGIMĖLIŲ PRIEŠAS, SAVO DUKTERS GYNĖJAS

Lietuvą sudrebino žinia apie Drasiaus Kedžio mirtį, kurią sistemos pakalikai mėgina vaizduoti kaip jo mirtį nuo „paspringimo“. Žinoma, tai yra visiškas farsas, kad užmaskuoti degeneratų ir išsigimėlių kliką, kuri gyvuoja judokratinėje valstybėje. Netgi sisteminė žiniasklaida, pavyzdžiui, TV3, drįsta pasakyti tiesą apie Kedžio skandalą.

Šio vyro nužudymas mums rodo, kad sistema yra linkusi susidoroti su tais, kuriuos ji jau yra identifikavusi kaip kelenčius didelį pavojų vienokiam, ar kitokiam jos „darbeliui“, šiuo atveju, „demokratų“ pedofilinei klikai.

Tikime, kad neišvengiamai ateityje paaiškės tiesa, kurie iš Lietuvos „demokratinės santvarkos“ atstovų priklauso šiam išsigimėliškam pederastų ir pedofilų klanų.

Primename, kad pederastija yra pedofilijos jaunesnysis brolis ir, kad jei esti pedofilų „mūsų“ valdžioje ir struktūrose, tai pederastų tikriausiai yra dar daugiau.

Pareiškiamo užuojautą Kedžio artimiesiems, draugams ir giminėms, tebūna pagerbtas šio vyro atminimas kaip žmogaus, kuris, gindamas savo vaiką, krito nuo korumpuotos sistemos rankos. Tačiau anksčiau ar vėliau, teisingumas nugalės.

TEGYVUOJA KEDŽIO ATMINIMAS!

MŪSŲ PROPAGANDA

Mes, „Šturmuotojo“ leidėjai, bendradarbiaudami su NSDAP/AO, siekiame šviesti Lietuvį Tautą. Mūsų šviečiamasis darbas, kuriam naudojame rašytinę, politinę bei ideologinę propagandą, remiasi principu:

Nacionalsocialistinė propaganda privalo remtis tiesa ir tik tiesa ir atskleisti tiesą ir tik tiesą.

Stengiamės suteikti alternatyvą sistemos kontroliuojamai valstybinės plutokratijos propagandos mašinai, tačiau puikiai suprantame, kad pagrindinė propaganda negali kaip lygi su lygia kovoti prieš sistemos kontroliuojamą propagandą. Mes ir kiti mūsų bendraminčiai neturime priėjimo prie televizijos, radijo, ar k. t. medijos priemonių. Dėka „demokratinės“ politinės cenzūros, mes taipogi negalime atvirai ir „legaliai“ platinti „Šturmuotoją“, ar kitokias publikacijas. NSDAP/AO padės šviesti Lietuvį Tautą ir vesti informacinę-propagandinę kovą prieš žydijos sistemą.

Mūsų žodį ir propagandą skleisti gali padėti kiekvienas, kuris nėra abėjingas savo Nacijai ir rasei, kam rūpi Lietuvos ateitis. Tas, kas nori padėti, tegul mums rašo laiškus elektroniniu paštu, tegul spausdina ir platina mūsų leidinius ir taip pat skleidžia nacionalsocializmo idėjas žodžiu. Iš minties gali kilti žodis, o žodis turi duoti pradžia **VEIKSMUI**. Tačiau susiduriame su faktu, kad Nacija dar toli gražu nėra subrendusi Nacionalinei Revoliucijai. Kad tai galėtų tapti realybe, yra reikalinga dvasinė revoliucija nors dalyje Tautos masių. Ta Tautos dalis turės sudaryti išsivaduojamosios kovos smogiamąją jėgą. Surinktą šį branduolį yra reikalinga tikslinga, bet gili ir nuoširdi propaganda, kuri pažadins ateities kovotojus.

Tautos niekaip negali išgelbėti žydofilinės „alternatyvos“, kurių Lietuvoje yra apstu. Visada vienintelis kelias į konkretų kilnų tikslą būdavo ideologiškai radikalus, teigiama to žodžio prasme, fanatiškas ir bekompromisinis. Mums tai rodo istorija. Prisiaikėliai tampa arba bailiais niekšais, sistemos pakalikais, arba yra politiškai vedžiojami už nosies.

Norint padėti pagrindus nacionalsocialistinės propagandos mašinai Lietuvoje, yra reikalinga aktyvi veikla. Norint sukurti galingą nacionalistinę organizaciją Lietuvoje, taipogi yra reikalinga aktyvi propaganda, nes sveika organizacija niekada negali atsirasti ankščiau už sveiką ir gerą propagandą. Prie šios propagandos turi prisidėti kiekvienas mūsų leidinys ir taip pat kiekvienas Lietuvis nacionalistas.

Remdamiesi šituo teiginiu, mes toliau tęsime savo šviečiamąjį darbą ir mėginsime žadinti Lietuvį Tautą savo leidiniais.

Šturmuotojo redakcija

EUROPOS SAJUNGA KAIP OKUPACINIS REŽIMAS

Lietuva 2004 – ujų metų gegužės 1 – ają dieną buvo įkišta į Europos Sąjungą. Mus valdantys „demokratai“ porins, kad tai buvo padaryta „po demokratinio referendumo, kuriame Lietuvos žmonės palaikė stojimo į Europos Sąjungą idėją“. Labai įdomu, kodėl, nors tai prieštarauja pačių demokratų įstatymams, kampanija dėl referendumo ir agitacijos stoti į ES buvo finansuojama iš **VALSTYBĖS BIUDŽETO**? Kai pradėdi į pasaulį žiūrėti aiškiai, o ne per „demokratinio“ režimo uždėtų spalvotų akinių prizmę, aiškiai gali pamatyti, kad **valstybinės medijos ir propagandos aparatas buvo sąmoningai panaudotas antilietuviškų jėgų su tikslu apmulkinti Tautą „geresnio rytojaus“ pažadais stoti į Europos Sąjungą, meluojant, kad Lietuva bus „suvereni“**. Tačiau de fakto yra būtent kitaip: Lietuva yra masonijos ir internacionalinio kapitalo kolonija, žydijos ir jos kontroliuojamo Briuselio vergė. Kas už tai atsakingas? Galima sakyti, kad Tauta pati dėl to kalta ir, iš dalies, tai yra tiesa: liberalinės demokratijos režimas pakirto Lietuvių nacionalinę sąmonę ir, per demagogiją ir pigius pažadus, suviliojo Lietuvių Tautą sąmoningai, ar nesąmoningai, bet atiduoti savo „oficiozinę“ nepriklausomybę užsienio jėgoms (rašau „oficiozinę“, nes iš tiesų kovo 11 – oji tebuvo farsas ir Tautos garo nuleidimas). Tačiau žvelgiant giliau mes matome, kad yra konkretūs asmenys ir asmenų grupės – Lietuvių Tautos išdavikai – vidaus priešai – kurią **sąmoningai dirbo su tikslu Lietuvą įstumti į JTO, NATO ir ES, kad Lietuva būtų „respektabili“ „demokratinė respublika“, o nuogai pasakius: žydų, masonų, kosmopolitų ir jų padlaižių vergė**. Tauta buvo valdančiojo režimo subjektyviai ir pastoviai nuteikinėjama, per valstybinės propagandos priemones, pritarti stojimui į Europos Sąjungą, nors tai ir iš tiesų prieštarauja pačių demokratų skelbiamiems „principams“, kurių jie patys, beje, nesilaiko.

Žinoma, mums bus aiškinama apie „Europos Sąjungos paramą“, tačiau argi nematome, kad mes esame išnaudojami, **numelžiami** ir tai, kas iš mūsų **pavogta, paskui mums „paskolinama“ ir už tai imamos palūkanos**? Sistema ir jos liokajai ir nenori, kad Lietuvių Tauta tai pamatytų ir per „demokratinės“ „žiniasklaidos“ (melasklaidos) priemones skleis **melu pagrįstą ir iš esmės melagingą propagandą**, kuri naikins Lietuvių Tautos nacionalinę-rasinę sąmonę ir skatins mus vergauti kosmopolitinei Europos Sąjungai.

Dabar, nors pilnas išsigimėlių, pedofilų, amoralinių buržuazų ir kitokių degeneratyvių elementų, Lietuvos Respublikos seimas yra nebe tik parsidavęs, bet jau tiesiogiai ir „legaliai“ priklausomas nuo ES nurodymų ir

„pageidavimų“. *Lietuva tapo anti-europietiškos, iš tiesų, žydiškai afrikietiškos Europos kolonija.* To paneigti, kad ir kaip to norėtų demokratizmo ir plutokratijos liokajai, neįmanoma. Europos Sąjunga skelbiasi „vakarų“ „vertybių“ gynėja, tačiau kasgi tie „vakarai“ šitame kontekste? Tai neturi nieko bendro su tuo, kas iš tiesų yra Lietuvą ar Europa, tikrąją, rasine to prasme. Tai veikiau yra Prancūzijoje iš žydijos ir egalitarizmo kilęs liberalizmas, suplaktas su laukinių Afrikos negrų genčių „kultūra“. Štai kas yra „multirasinė“ visuomenė. Arba ji bus sunaikinta ir visa Europa apsisvalys, arba mes, kartu su visomis ariškomis tautomis, būsime pasmerkti gėdingai pražūčiai.

Europos Sąjunga diktuoja teisę, ne šiaip teisę, o internacionalinę teisę. Taigi, Lietuvoje viršų ima būtent internacionalinė masonijos kontroliuojama ir nustatinėjama teisė. Netgi pagal „demokratų“ nustatytą standartą Lietuva negali vadintis tikrai nepriklausoma, suverenia valstybe. Tokia ji ir nėra. Tokia ji ir nebuvo nuo komunizmo ir kapitalizmo, „demokratijos“ pergalės Europoje. Kovo 11 – ojo tebuvo pigus farsas, tie patys signatarai bei naujieji demokratinio-parlamentinio žaidimo „lošėjai“ pardavė Nacijos likimą žydijai už Judo auksą ir gerą materialų savo ir savo šeimų bei klanų gerbūvį.

Kadaise Lietuva buvo žydo-bolševikinės Sovietų Sąjungos sudėtyje. Toms pačioms jėgoms tai suorganizavus, TSRS patyrė krachą, nes judokratijai pasidarė nebereikalinga, nenaudinga struktūra. Tačiau „demokratų“ šeimininkai nutarė Lietuvą ir kitas šalis įkišti į naujesnį žydijos „projektą“ – „Europos Sąjungą“, kuri ne tik kontroliuoja šalis, bet užsiima jų degeneravimu, negridizacija ir sužydinimu. Tas vyksta ir dabar.

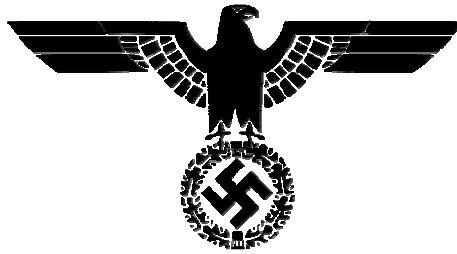
Žinoma, jokie ištižę, taipogi liberališki ir pasileidę „antoglobalizmai“ čia *nepadės*. Tie žmogeliai tėra vedžiojami už nosies. Norint išsivaduoti iš šitų pančių, reikia suprasti, kad šio klausimo esmė yra ta, kad ne tik Valstybė nėra nepriklausoma, bet kad *yra vykdomas sistemingas Lietuvių Nacijos ir visos ariškosios žmonijos – baltosios arijų rasės – genocidas. Ir už šito yra būtent žydija.* Vienintelis būdas išsivaduoti iš šito jungo yra taip pat išsivaduoti iš judokratijos. Europos tautoms supratęs rasinę-nacionalinę Idėją, Europa atgims, bet ne kaip kosmopolitinė žydų „imperija“, o kaip tikra Europa, gryniausia, rasine šito prasme.

Nugalėjus nacionalsocializmo Idėjai, visi šitie parazitai ir mūsų Nacijos bei rasės priešai bus negailestingai nubausti ir teisingumas bus įgyvendintas. Visos priemonės bus panaudotos tikslui pasiekti. Paskutinė pergalė bus mūsų!

LIETUVA, PABUSK!

Šturmuotojas Juozas

**LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO
PAREIŠKIMAS DĖL „DEMOKRATŲ“ VYKDOMOS
ANTILIETUVIŠKOS POLITIKOS**

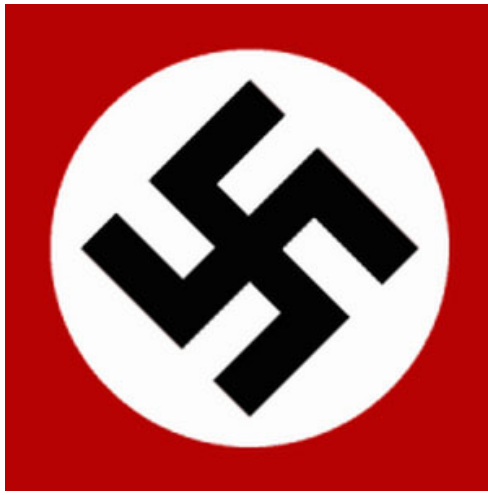
Lietuvių Nationalsocialistų Frontas išdidžiai pareiškia, kad *laiko dabartinę Lietuvoje esančią Oligarchinę-judokratinę sistemą ne „teisėta šalies valdžia“, o būtent užmaskuotu okupaciniu režimu, kuris vykdo Lietuvių Nacijų genocidą.* Viskas, kas dabar vyksta, kas yra daroma, yra didžiulės visumos, kuri skirta baltosios rasės išnaikinimui, dalelės. Tai prasideda nuo ekonominių ir socialinių sąlygų kūrimo iki pat kultūrinio ir dvasinio Tautos gyvenimo degeneravimo.

Matome, kad ši sistema sudaro specialias socialines sąlygas, taip pat naikina Lietuvių Tautos masių nacionlinę-rasinę sąmonę tam, kad mažinti Lietuvių gismtamumą ir nuvaryti mūsų Naciją į kapus. Netgi „demokratų“ išleista statistika mums byloja, kad už kelių dešimtmečių Lietuvoje numatoma, kad gyventojų daugumą sudarys pensinininkai. Žinoma, demokratams nerūpi, kad Lietuvių Tauta išnyks, jie pakeis išmirusius Lietuvius negrais ir azijatais, pigesne, gal ateity net ir „pilietine“ darbo jėga. Nusimato, kad **valdant „demokratams“ Lietuva bus, bet be Lietuvių.** Panaši situacija nusimato ir likusiose Europos šalyse, pas mus esminis skirtumas tas, kad pas mus dar nėra spalvotųjų imigrantų bangos, tačiau Tautos fizinis ir dvasinis genocidas vis dėlto yra lėtai, bet tikslingai vykdomas.

Visos ekonominės, socialinės ir kitokios problemos yra visiškai antraeilis dalykas, jos tėra priemonės žydijos ir jos liokajų veiksmuose prieš Naciją, jai sukeliant nepasitenkinimą, o paskui, per demagoginius ir populistinius „eksperimentus“, jai nuleidžiant garą.

Matome, kad pasaulyje baltosios rasės išlikimui grėsmę kelia žydijos įveistos ir sukurstytos spalvotųjų ordos, tačiau taipogi suvokiame, kad tai nėra priežastis mums, Lietuviams, nuleisti rankas. Priešingai, šito fakto suvokimas mums turi pasitarnauti kaip šaukimas į šventą kovą. **Šaukimas į šventą Kovą už Lietuvių Nacijų ir ariškosios rasės išlikimą ir šlovingą ateitį.** Iškyla klausimas, kaip šią kovą vesti ir kaip ją laimėti? Ar tai įmanoma per „demokratinį kompromisą“, per „nuosaikų nacionalizmą“, per „demokratinį eksperimentą“? Mes, Lietuvos nationalsocialistai, teigiame, kad ne ir dar kartą NE. Vienintelis būdas mums tikslingai vesti kovą prieš šias antitautines ir antirasines jėgas, yra atvira politinė kova. Kova po tikrojo nacionalizmo vėliava, o ne po pigaus buržuazinio pseudo-nacionalizmo, XIX amžiaus masonų ložių ideologinės dvėselėnos skudurais. Mes palaikome visas tikrąsias radikaliojo nacionalizmo jėgas Lietuvoje, nes mes suvokiame, kad be šitų jėgų absoliučios pergalės nationalsocialistinė Idėja negalės nugalėti. Tačiau mes nugalėsime, nes tiesai yra lemta nugalėti.

JUDA, PADVĖSK! LIETUVA, PABUSK!

Šturmuotojas Juozas

NACIONALIZMAS – VIENINTELIS TAUTOS KELIAS

Aš labai dažnai kalbu apie tai, kaip yra naikinama mūsų Nacija ir mūsų rasė. Kodėl aš tai pastoviai „linksniuoju“ „Šturmuotojo“ skaitytojams? Būtent todėl, kad noriu, jog idealistiškai mastantis Lietuvių Tautos kontingentas pradėtų suvokti tikrojo nacionalizmo ir nacionalsocializmo idėjų esmę. Viso ko pradžia yra mintis, iš kurios kyla žodis. Žodis, švietimas, edukacija, propaganda – neišvengiamos politinio veiksmo prielaidos, kuriomis šiam veiksmui turi būti sukurtos atitinkamos galimybės, kad veiksmas nebūtų bergždžias. Čia norėčiau trumpai pakalbėti apie tai, kokia ateitis laukia, arba gali laukti Lietuvių Tautos.

Kaip matome, demografinė mūsų **NACIJOS** situacija yra tragiška: mes biologiškai einame išnykimo link. Viena iš pagrindinių bėdų yra ta, kad demo-liberalinis režimas sugebėjo, per sistemingą žydiškai kosmopolitinę indoktrinaciją pakirsti Tautos savisaugos jausmą, jos nacionalinę ir rasinę sąmonę. Kur mus, Lietuvių Tautą, nuves demokratijos kelias? Yra akivaizdu, kad jis veda į mirtį ir *tik* į mirtį, nesvarbu, kad ji „humaniška“, lėta ir, pridursiu, gėdinga.

Pažiūrėkime į tai, kas dabar vyrauja mūsų visuomenė: tautiečiai yra visiškai susvetimėję, nacionalinės kultūros praktiškai nebėra, dominuoja degeneratyvios srovės, jaunimas vedamas materialistinės beprotybės keliu, tuo tarpu toks dalykas kaip Nacija, kaip Dievas – visiškai svetimos koncepcijos „moderniam žmogui“. Matome, kad tokia visuomenė neturi gyvenimo, kad toks žmogus neturi gyvenimo, o tik tuščią ir vegetatyvią egzistenciją, tačiau egzistenciją ne kilniausia, o būtent žemiausia ir niekingiausia galima prasme. *Kas mūsų Tautai ir mūsų rasei gali iš naujo įkvėpti idealizmą, reikalingą tikram gyvenimui, šlovingam žygiui į ateitį? Atsakymas yra: nacionalizmas ir rasinis idealizmas – vienintelis dalykas, kuris gali mūsų Naciją ir, kartu visą baltąją rasę pakelti iš degeneracijos, ištvirkimo, letargo, materializmo ir dekadentizmo bei plutokratijos jungo. Nacionalsocialistinė Idėja mums rodo vienintelį kelią į sveiką Nacijos ateitį.*

Dabartinė sistema mūsų Tautai ir jaunimui neduoda jokie konkretaus dvasinio, ar kitokio idealo. Toks dalykas dabar esti visiškoje abstrakcijoje, jam „pakaitalu“ būna pigūs ir tušti „demokratijos“ bei „tolerancijos“ ir „laisvės“ (dvasinės vergijos, maskuojamos visišku pasileidimu) lozungai. Eidami šitokių „vertybių“ rodomu keliu, mes einame į rasinę Tautos pražūtį. Tačiau yra kitas kelias, yra doras, teisingas, logiškas ir garbingas kelias. Žinoma, jis nebūtinai lengvas ir nebūtinai malonus ištiželiams. *Tas kelias yra radikalusis nacionalizmas.*

Ką tai reiškia? Ar tai reiškia, kad mes norime, kad Lietuvoje būtų „pilietinė“ ir „atvira“ visuomenė, kad būtų „demokratija“? Žinoma, kad ne. Būtent šitie veiksniai yra vieni iš didžiausių grėsmių Nacijos išlikimui. Ką reiškia „pilietinė“ visuomenė? Grubiai tariant, tai iš tiesų yra sistema, kurioje žmogaus rasinė ir tautinė priklausomybė yra paskutinėje vietoje, viskas kas rūpi, yra asmuo kaip ekonominio determinizmo sistemos sraigtelis ir darbo jėgos dalis. Tokioje visuomenėje sveikų Tautos požymių greitai nelieka, taipogi, žodis „pilietis“ netenka bet kokios gilesnės, nacionalinės, rasinės reikšmės. Ar Valstybėje gali egzistuoti sistema, kuri skaldo Naciją, kuri griauna jos vienybę ir valdžią de facto atiduoda Tautos išgamoms ir išdavikams bei kitataučiams ir parazituojančiai žydijai? Sveikas protas sako, kad ne. Tačiau parlamentarizmas, demokratija ir visas šitas plutokratinis „žaidimas“ yra būtent tokia sistema. Iš šito kyla savaiminė išvada, kad nugalėjus nacionalistinėms jėgoms, kurioms rūpi Lietuvių Nacijos interesai, plutokratinė sistema bus išmesta į istorijos šiukšlių dėžę, kartu su žydiškąja tironija – judokratija.

Tikrojo nacionalizmo kelias yra antidemokratinis, antižydiškas ir anti-sisteminis šios sistemos atžvilgiu. Tačiau išvadavus Tautą jis bus grindžiamas drausme ir negailestingu Valstybės išvalymu nuo Tautos išdavikų, parazituojančių ir kitokių Nacijai kenksmingų elementų. Nacionalizmo kelią dera rinktis visoms ariškoms tautoms, kurios nori išlikti, tobulėti ir garbingai gyventi.

Aš pareiškiu savo ir visos „Šturmuotojo“ redakcijos poziciją: bet kuris politikas, kuris sėdi savo Tautos valdžioje ir nėra savo Tautos nacionalistas, beveik be išimties būna savo Nacijos priešas. Jeigu nesi savo Nacijos nacionalistas ir turi valdžią Tautos Valstybėje, vadinasi esi kenkėjas, kuris gali dirbti svetimiams interesams. Todėl mes teigiame, kad ši „demokratų“ ir žydpalaikių sistema, kartu su visa savo plutokratija yra žalinga **LIETUVIŲ NACIJAI IR KELIA GRĖSMĘ JOS GYVYBEI.**

Vienintelis protingas ir doras kelias Lietuvių Tautai – radikalus nacionalizmas. Visa kita neišvengiamai padeda ir padės mus laikyti po žydijos jungu.

Ką daryti? Ogi stoti į kovą: ***UŽ LIETUVIŲ TAUTOS ATGIMIMĄ IR LIETUVOS VALSTYBĖS IŠVALYMĄ NUO PARAZITINIŲ IR KORUMPUOTŲ ELEMENTŲ. MIRTIS PASAULINEI JUDOKRATIJAI!***

GEGUŽĖS AŠTUNTOJI IR DEVINTOJI – ŽYDIJOS PERGALĖ EUROPOJE

Lietuvoje baltosios rasės ir Lietuvių Nacijos priešai rengia du „parodus“ – „demokratai“ ir pederastai – gegužės 8 – ają, o žydiškojo bolševizmo pakalikai – gegužės 9 – ają. Žinoma, tai šitų išsigimėlių pergalės dienos, juk tądien neva buvo „nugalėtas fašizmas“. Tačiau tikrieji dabar gyvenantys ir dirbantys nacionalistai yra gyvas įrodymas, kad jie to „fašizmo“ nenugalėjo ir, kad atėjus laikui, tas „fašizmas“ juos *negailėstingai išmes į istorijos šiukšlių krūvą.*

Antrasis pasaulinis karas baigėsi žydijai naudinga pabaiga, tačiau mums, nacionalsocialistams, tai tik vienas pralaimėjimas, bet tai nereiškia, kad žydija viešpataus amžinai. Kad „demokratija“ ir marksizmas būtų pašalintos ir sunaikintos visiems laikams, kartu su pasauline judokratija, mums yra reikalingas Europos tautų pabudimas ir tikrųjų arijų rasės dvasinių vertybių atgimimas, kitaip mes būsime pasmerkti vergauti.

Tikimės, kad atsiras Lietuvoje žmonių, kurie išdrįs pasipriešinti šiems **ŽYDŲ TIRONIJOS** ir **IŠSIGIMIMO** pergalės maršams, kurie parodys, kad dar yra tokių, kurie kovos už Naciją iki paskutinio atodūσιο.

Kol mes gyvi, tol šitie parazitai savo „pergalės prieš fašizmą“ ir neturi. Jie jos ir *neturės*. Demokratai, kažkurią dieną jums ateis akimirka, kai atsakysite už savo išdavystę ir parsivadimą pasauliniam sionizmui, ateis diena, kai stosite prieš **NACIJOS TEISMĄ**. Tada jūs būsime teisiami **NACIJOS** kardų, kuris nepažįsta gaileščio išdavikams ir Tautos priešams.

**PASKUTINĖ
PERGALĖ BUS
MŪSŲ!**

SIONO IŠMINČIŲ PROTOKOLAI

Parašyta 1897 metų Sionistų suvažiavime

Protokolas Nr. 1

Bendrai išsiaiškinę, imsime kalbėti apie kiekvienos minties reikšmę palyginimais ir išvedimais, nušviesime sąlygas. Taigi aš formuluoju savąją sistemą iš mūsų ir gojų požiūrio taško.

Reikia pažymėti, kad žmonių su blogais instinktais yra kur kas daugiau nei gerų, todėl geriausi jų valdymo rezultatai pasiekiami prievarta ir grasinimais, o ne akadamiškais samprotavimais. Kiekvienas žmogus veržiasi į valdžią, kiekvienas norėtų tapti diktatoriumi, jei tik galėtų, retai kuris nebūtų pasiruošęs paaukoti visų gerovės dėl savo labo.

Jėga yra tiesa. Kas sulaikydavo grobuonis žvėris, kuriuos vadina žmonėmis? Kuo jie iki šiol vadovavosi? Visuomeninės santvarkos pradžioje jie pakluso šiurkščiai ir aklai jėgai, vėliau – įstatymui, kuris irgi yra ta pati jėga, tik užmaskuota. Darau išvadą, kad pagalįstatymo prigimtį jėga yra tiesa.

Laisvė – idėja. Liberalizmas. Politinė laisvė yra idėja, bet ne faktas. Tą idėją reikia mokėti taikyti, kada yra reikalinga idėjiniu masalu pritraukti žmonių jėgas į savo partijas, jei ji sugalvojo kitą valdančiąją partiją sunaikinti. Tas uždavinys palengvėja, jei priešininkas užsikrečia pats laisvės idėja, taip vadinamu liberalizmu, ir dėl idėjos praranda savo galingumą. Čia ir ateis proga pasireikšti mūsų teorijos triumfui: atpalaiduotas valdymo vadžias pagal būties įstatymą pačiups ir pritaikys nauja ranka, nes akla liaudies jėga negali nė dienos išgyventi be vadovo, ir nauja valdžia tiktai užima senosios valdžios, susilpnėjusios nuo liberalizmo, vietą.

Auksas. Tikėjimas. Patvaldystė. Mūsų laikais valdančiuosius liberalus pakeičia aukso valdžia. Buvo laikai, kai valdė tikėjimas. Laisvės idėja neįgyvendinama, nes niekas nemoka ja saikingai naudotis. Pakanka tik kuriam laikui liaudžiai suteikti savivaldą, kai ši tampa palaida bala. Nuo to momento kyla tarpusavio vaidai, greitai pereinantys į socialinius karus, kuriuose valstybės suauga ir jų reikšmė pavirsta pelenais.

Kapitalo despotizmas. Bet kokių atveju valstybė, ar išsekdamą savopačios konvulsijose, ar dėl kilusių vidinių kivirčių atiduota išoriniam priešui, gali save laikyti negrižtamai žuvusia: ji mūsų rankose. Kapitalo, kuris visas yra mūsų rankose, despotizmas ištisia jai šiaudą, už kurio valstybei, nori ji to ar nenori, reikia laikytis, nes priešingu atveju yra reali grėsmė nusiristi į prarają.

Vidinis priešas. Tą, kuris paveiktas liberalių samprotavimų pasakytu, jog tokio pobūdžio dalykai amoralūs, aš paklausiu: jei kiekviena valstybė turi du priešus ir jeigu jai leidžiama, to nelaikant amoralumu, griebtis visokių kovos su išoriniu priešu būdų, kaip antai: nesupažindinti priešo su planais ir gynybos puolimu, užpulti jį nakčia arba didesniu žmonių skaičiumi, tai kodėl gi tokias pat priemones blogesnio priešo visuomenės santvarkos ir gerovės ardytojo atžvilgiu galima vadinti neleistinomis ir amoraliomis?

Minia. Anarchija. Ar gali sveikas logiškas protas tikėtis sėkmingai valdyti minias protingais įkalbinėjimais, jei paviršutiniškai liaudžiai beprasmiški prieštaravimai gali atrodyti malonesni? Smulkmenišką aistrą, įtikinėjimą, papročiai, tradicijos ir sentimentalios teorijos skatina žmonių minioje ir minios žmonių politinį susiskaldymą, o tai trukdo susitarti net protingai juos įkalbinėjant. Kiekvienas minios sprendimas priklauso nuo atsitiktinės ar parengtos daugumos, kuri, nesuvokdama politinių paslapčių, priima absurdišką nutarimą, tampantį anarchijos užuomazga valdyme.

Politika ir moralumas. Politika neturi nieko bendro su moralumu. Valdytojas, besivadovaujantis morale, yra nepolitiškas, todėl netvirtas savo soste. Norintysis valdyti turi nevengti gudrumo ir veidmainystės. Didžiosios liaudies savybės – atvirumas ir sąžiningumas – politikoje yra ydos, nes jos nuo sosto nuverčia geriau ir tikriausiai negu stipriausias priešas.

Galingesniojo teisė. Mūsų teisė – jėgoje. Žodis „teisė“, yra atitrauktinė ir niekuo neįrodoma mintis. Tas žodis reiškia: duokit man tą, ko aš noriu, kad aš tuo pačiu įrodyčiau, jog esu stipresnis už jus. Kur prasideda teisė? Kur ji baigiasi?

Valstybėje, kur yra blogai organizuota valdžia, įstatymų ir valdytojo susilpnėjimas dėl supuvusio liberalizmo veikimo, aš imu naują teisę – stipriojo teisę pulti ir sutriuškinti visą esamą tvarką ir nuostatas, uždėti ranką ant įstatymų, pertvarkyti visas įstaigas ir tapti valdovu tų, kurie mums suteikė savo jėgos teises, patys savanoriškai ir liberaliai jų atsisakę.

Masonų-žydų valdžios galybė. Mūsų valdžia, kai šiandien yra susvyravusios visos kitos valdžios, bus galingiausia ir stipriausia iš visų kitų valdžių, nes ji bus nematoma ligi tol, kol tiek sutvirtės, kad jos jau nebegalės jokia gudrybė nuversti.

Tikslas pateisina priemones. Iš laikinojo blogio, kurį mes esame priversti dabar padaryti, gims gera, galinga valdžia, kuri nustatys teisingą žmonių būties mechanizmą; senąją tvarką šiuo atveju suardys liberalizmas. Rezultatai pateisina priemones. Kreipkim akį savo planuose ne tiek į tai, kas gera ir dora, kiek į tai, kas reikalinga ir naudinga.

Prieš mūsų akis stovi planas, kuriame strategiškai pravesta linija, nuo kurios mums nebegalima atsitraukti, nes kitaip visas žydų amžių darbas žlugtų.

Žabalių minia. Išdirbant gerą veikimą reikia turėti galvoje minios akiplėšiškumą, nepastovumą, nenuolatumą, jos nemokėjimą suprast ir gerbt saavojo gyvenimo sąlygas, savo gerovę saugoti. Reikia atminti, kad minios galia

akla, neišmintinga, nespręsta, pareinanti taip iš dešinės, taip ir iš kairės. Aklas aklo toli nenuves: jis gali tik jį į bedugnę įmurdyti. Iš to seka, kad minios nariai, liaudies išsišokėliai, nors jie ir genialūs bei išmintingi, bet politikoje nei bū, nei me nenusimanantys, negali pasireikšti kaipo minios vadai: jie išstodami viešai tik žudo visas tautas. Tik iš jaunų dienų ruošiamas pasauliui asmuo tegali žinoti žodžius, kurie yra politiškųjų raidžių sudaromi.

Partijų peštynės. Žmonės pavesti sau, t. y. išsišokėliams iš jų tarpo, yra silpninami partijų kivirčų ir peštynių, kurios kiekviena veržiasi gauti valdžią ir garbės naudojantis netvarka šalyje. Ar gali žmonių masės ramiai svarstyti šalies reikalus ir valdyti šalį, kai viskas sujunka su asmens interesais? Ar gali žmonės gintis nuo išorės priešų? Negali, nes į tiek dalių, kiek minioje galvų išskaldytas planas nustoja ant galios, ir todėl lieka nesuprastas ir negalimas vykdyti.

Geriausias valdymo būdas – vieno asmens valdžia. Tik vienas valdąs asmuo tegali išdirbti aiškius planus, padaryti šaly tvarką, kaip reikiant sutvarkyti valstybės mašinos mechanizmą. Todėl tenka daryti išvadą, kad tikslingas šalies naudai valdymas turi būti atiduotas į vieno atsakingo asmens rankas. Be absoliutinio despotizmo negali būti civilizacijos, ne masių, bet jų vadų vedamos. Minia – barbaras, reiškias savo barbariškumą kiekvieną progą. Kai tik minia sugriebia į savo rankas valdžią, jinai greičiau paverčia tą laisvę į anarchiją (netvarką, neklaužadybę), nes taip vadinamoji anarchija yra ne kas kitas kaip tik aukščiausias barbariškumo laipsnis.

Spiritas, klasicizmas, ištvirkimas. Pažvelkit į paspirituosus gyvulius, apsvaigusius degtine ar vynu. Juk alkoholio tokios pat teisės kaip ir laisvės! Taip pat ir mes privalome spiritu tvirkinti gojus savo žadėtajam tikslui pasiekti. Gojų tautos apkvaišo nuo spiritinių gėrimų, o jų jaunimas apkvailo nuo klasicizmo ir ankstybojo ištvirkimo, paleistuvavimo, į kuriuos tą gojų jaunimą stumia mūsų agentūra – gubernieriai, liokajai, gubernantės turtuolių namuose ir mūsų žydės moterys gojų pasilinksminimų vietose. Į tų paskutiniųjų skaičių galima įtraukti ir taip vadinamąsias „draugijos damas“ (prostitutes), kurios, kaip tikros savanorės, yra jų paleistuvavimo ir prabangos šalininkės.

Žydų-masonų valdžios principas ir taisyklės. Mūsų obalsis – jėga ir veidmainystė. Tik jėga tenugali kitus politikos srityje, ypačiai jei jinai slepiasi talentuose, reikalinguose valstybės vyrams. Prievarata turi būti principu, o gudrybė ir veidmainybė – taisykle vyriausybėms, kurios nenori nusiimti savo karūnos ir padėti ją po kokios nors naujos jėgos agentų kojomis. Toji blogybė yra vienintelė priemonė tikslui pasiekti – todėl mes turime užsiimti papirkinėjimais, apgaudinėjimais; sukimais ir išdavinėjimais, kai mums tenka savo tikslą pasiekti. Politikoje reikia mokėti imti svetimą nuosavybę nesvyruojant, jei tuo būdu mes žinome, kad šiuo keliu mes galime kitus pavergt ir sau valdžią pasiimti.

Teroras. mūsų valstybė, eidama ramaus pasaulio nukariavimo keliu, turi teisės pakeisti karų baisenybes į ne taip greit pastebimas priemones. Jos yra karstymai, kuriais tik tegalima palaikyti terorą, kad visi akiai žydų klausytų. Teisingas, bet nenuiteikiamas žiaurumas yra didžiausias valstybės tvirtumo faktorius. Ne tik vardan naudros, bet ir vardan tautybės, vardan pergalės mes privalome laikytis prievartos ir veidmainingumo programos. Išrokavimo (ėšefto) doktrina tiek pat galinga, kiek ir jo vartojamosios priemonės. Todėl ne tiek pačiomis priemonėmis, kiek žiaurumo doktrina mes tapsime nugalėtojais ir pavergsime visas valdžias savo valdžiai. Pakanka to, kad žinotų, jog mes nepermaldaujami, ir tuokart visi mūsų klausys.

Laisvė, lygybė, brolybė. Dar senovėje mes kitų tautų žmonėse paleidome žodžius: „laisvė, lygybė, brolybė“, žodžius tiek daug kartų kartotus nuo to laiko nesamoningų papūgų, kurie iš visur, kaip skruzdėlės prie medaus, lėkė skubėjo ir lipo prie mūsų masinimų, prie tų tuščiasambių žodžių, su kuriais jie prarado pasaulio gerovę, tikrąją jų ankščiau turėtą asmens laisvę. Neva protingi inteligentai gojai nesuprato tų žodžių abstraktingumo, neišgalvojo prieš mus naujų gojų naudros einančių obalsių, nepastebėjo, kad gamtoje nėra lygubės, negali būti laisvės, kad pati gamta nustačiusi protų nevienodumą, charakterių ir gabumų įvairumą; lygiai taip pat gojų inteligentai nenumatė, kad minia akla, kad minios išsišokėliai, išrinkti kraštui valdyti, politikos srityje tokie pat žabaliai, kaip ir pati minia, kad pašvęstasis, nors ir kvailys, galės valdyti, o nepašvęstasis, nors ir genijus, nieko nesupranta politikoje. Visa tai gojai praleido ir praleidinėja pro akis nepastebėdami. Kaip tik tuo rėmėsi dinastiškasis valdymas: tėvas perduodavo

savo sūnui politinių reikalų ėjimo paslaptį taip, kad niekas nieko iš šalies nematydavo, kaip tik vieni vieni dinastijos nariai ir tuo būdu negalėjo išduoti paslapčių valdomajai tautai. Per laiką, mes, pasinaudoję dinastiniais paveldėjimais, viską aukštyn kojomis apvertėm, ir politiką laimėjome, garantuodami savo tolimesnį pasisėkimą.

Gojų aristokratijos privilegijų panaikinimas. Visuose pasaulio kraštuose žodžiai „laisvė, lygybė, brolybė“ pritraukė mūsų akliesiems agentams padedant, minių minias žmonių, kurie su džiaugsmu nešė mūsų vėliavas. Tuo tarpu tie žodžiai buvo kirminai, kurie ėdė kinivarpavo gojų gerovę, naikindami visur santaiką, ramumą, solidarumą, tarpusavę pagalbą, griaudami visų jų valstybių pamatus. Jūs vėliau pamatysite, kad visa tai mums į naudą išėjo: ta aplinkybė padėjo mums įsgyti kozerį – privilegijų panaikinimą, kitaip sakant pačią gojų tvirtybę, jų ramstį, aristokratiją, kuri buvo vienintelis savųjų tautų užtarėjas ir gynėjas nuo žydų.

Naujoji aristokratija. Nuo amžių buvusios gojų aristokratijos (šviesuolių luomas) griuvėsiuose mes statome savo piniginės inteligentijos aristokratiją. Jinai viską valdys. Tos naujos aristokratijos cenzą mes nustatėme turtu, turtingumu, kuris nuo mūsų pareina, ir mokslu, kurį varo mūsų išminčiai.

Psichologinis išrokavimas. Mūsų pergalė palengvėjo dar ir tuo, kad santykiuose su mums reikalingais žmonėmis mes visados veikiame pačias jautriausias žmogaus proto stygas į išrokavimą, į gašlų nepasitenkinimą žmogaus materialiniais reikalavimais. O kiekviena čia pažymėta žmogaus silpnybė, paimta atskiromis, moka lengvai numušti iniciatyvą, atiduodant žmonių valdžią jų veikimo nupirkėjo žiniai.

Žmonių atstovų mainymaisi. Žmonių arba šalies atstovų mainymaisi atidavė tuos pačius žmones mums valdyti, tartum kokiems iš tikrųjų išrinkties valdytojams.

Žvilgsnis iš NSDAP/AO vidaus

Cia pateikiamas straipsnis, parašytas idėjos draugo Michaelio Štormo, pasirodė liepos/rugpjūčio 99 – aajame „Naujosios tvarkos“, angliškojo NSDAP/AO laikraščio, numeryje.

Draugai, yra malonu sugrįžti!

Praleidus keletą metų už JAV, man buvo malonu sugrįžti ir prisistatyti tarnybai. Nors aš išlaikiau glaudžius ryšius su NSDAP/AO, būdamas už vandenyno, mane maloniai nustebino jos pažangos apimtis. Todėl aš nusprendžiau parašyti šį straipsnį.

Bet, visų pirma, kažkiek bendrinės informacijos apie mane patį.

Aš esu aktyvus nacionalsocialistinėje kovoje nuo 1973 – iųjų metų ir buvau pačiame viduryje didingo arijų sukilimo Manketo parke, Čikagoje, septintame dešimtmetyje. Ši patirtis man suteikė išsamų supratimą to, ką reiškia aktyvizmas, įskaitant Rokvelio „fazės 1, 2 ir 3“.

Manketo parkas buvo baltųjų rajonas, apgyvendintas sunkiai dirbančių, tvarkingų žmonių su dideliu skaičiumi lietuvių, kurie pabėgo nuo saldžiosios „demokratijos“ pergalės rytų Europoje. Šie žmonės žinojo raudonąjį terorą savo pačių kailiu. Jiems neprisireikė jokio tolimesnio švietimo žydų klausimu. Tačiau šie žmonės norėjo būti juos priėmusios šalies, Jungtinių Valstijų, gerais piliečiais. Pastovus žydiško teroro viešpatavimas JAV jiems buvo labai realus, kadangi daugelis iš jų kovojo petis į petį su vokiečiais prieš žydiškuosius bolševikus. Daugelis susidūrė su galimybe būti teisiami kaip „karo nusikaltėliai“, kadangi daugelis natūralizuotų JAV piliečių – lietuviai, lenkai, ukrainiečiai, rumunai ir, žinoma, vokiečiai, buvo iš tiesų tempiami prieš žydiškus kengūrų teismus, atplėšiami nuo savo JAV pilietinių teisių ir deportuojami į komunistų kontroliuojamas šalis, praleisti likusį savo gyvenimą kalėjime.

Šitokiomis sąlygomis buvo ne nuostabu, kad jie nenorėjo atkreipti dėmesio į save, ar savo bendruomenę per aktyvaus nacionalsocialistų būrio būvimą jų gretose. Tačiau jie buvo!

Bet tai buvo ne amžinasis žydas, privedęs prie baltosios revoliucijos įkvėpimo. Tau buvo pažmogiški juodi laukiniai, kurie šliaužiojo po kadaise baltus Amerikos miestus. Žinoma, juodasis maras yra skatinamas ir

nukreipiamas žydų, bet ne atvirai. Masės reaguoja tik į tai, ką mato, todėl juodoji invazija buvo tai, kas radikalizavo žmones.

Mes, nacionalsocialistai, apdirbome šią energiją ir pavertėme ją baltųjų savigny, Amerikoje dar negirdėtu fenomenu. Mes tai padarėme per intensyvų aktyvizmą, per daugelio metų laikotarpį, kasdien statydami jėgos pagrindus, nuo kurių kovoti. Ankstyvose stadijose, mes tai darėme taip pat, kaip yra populiariu ir šiandien.

Darbas su lipdukais. Pavieniai aktyvistai ir net būriai vyrų išeidavo kiekvieną naktį padengti gatvę po gatvės lipdukais dvigubai greičiau, negu pareigūnai galėdavo juos pašalinti. Šie lipdukai netrukus aiškiai apibrėžė judėjimo ribas ir paskelbė jas nacionalsocialistų teritorija.

Literatūros platinimas. Mes po darbo eidavome iš namo į namą, dieną po dienos ir, pagaliau, metus po metų. Mūsų vyrai savo rankomis platino literatūrą, atspausdintą mūsų pačių spaustuvių. Atsišaukimai ir laikraščiai spausdinami dešimtimis tūkstančių. Masės pradėjo atpažinti savo priešus (negrus) ir jų sąjungininkus, baltajai rasei priešišką žydų sistemą. Pagaliau, jos suvokė, kad tik mes, nacionalsocialistai, kovojome už jų teises, jų namus ir jų gyvenimus.

Kol mūsų veiklą augo, taip pat buvo ir su priešo veikla. Mes pradėjome gauti daugiau reklamos, pirma vietinės, tada nacionalinės spaudos dėmesį, kol tai tapo beveik kasdieniu nutikimu. Dalinti interviu telefonu man iš tiesų tapo rutina. Mano mėgstamiausias buvo tas, kuriame aš reporteriui ramiai paaiškinau, kad manęs nedomino, kiek žydų tariamai žuvo, o kiek jų paspruko. Tada buvo šauksmai nuo Čikagos iki Tel Avivo.

Baltosios galios mitingai ir demonstracijos su mūsų šturmuotojais pilnose uniformose tapo įprastu dalyku visiems baltiems miesto žmonėms. Tai buvo puikiai parodyta per televiziją ir nebuvo reta, kad būtumėme rodomi per televiziją kelis kartus per savaitę. Tai pasiekė kulminaciją Prezidentinėje spaudos konferencijoje, kurioje žydai skundėsi prezidentui Karteriui apie „nacius“.

Mero Dalio politinė mašina nesėkmingai mėgino mus sužlugdyti dėl populiaraus palaikymo mums. Pažadėjęs per televiziją „uždaryti nacių būstinę“, jis pasidavė, kai jo paties pakalikai jam pasakė, kad tai jam kainuotų pernelyg daug balsų miesto pietryčiuose.

Pagaliam, masės buvo pasirengusios didžiajam testui: miesto tarybos rinkimams. Keturiuose rinkimų apylinkėse mieste, mes kovojome iš paskutiniųjų, eidavome nuo durų prie durų, apsiriboję tik savo finansų stygiumi. Aš dirbau pilnu etatu trečioje pamainoje fabrike, gyvendamas partijos būstinėje ir atiduodamas visą savo atlyginimą partijai. Tuo pačiu, aš dirbau partijai antra pamaina ir bandydamas miegoti per pirmąją pamainą.

Dabar net ir televizijos laidos mums darėsi vis labiau įprastos. Žmonės gatvėje mums sakydavo: „Aš vieną iš jūsų vyrų mačiau vakar per televiziją!“ Jie buvo linksmi: vis dėl to, rinkimų dieną, sulaukėme gerų staigmenų.

Meras Dalis, „Karalius“, valdė savo mašiną geležine ranka. Tačiau jo žmonės nusisuko nuo jo. Jo pakalikai sakė žmonėms: „Balsuokite už Dalį mero rinkimuose ir už nacius savivaldybės rinkimuose.“

Mes surinkome nemažai balsų, bet kai jie buvo pas valdžią skaičiavimui, jie buvo išmesti. Vienas iš mūsų partijos narių ir jo dešimties žmonių šeima balsavo už nacionalsocialistus, kaip ir dauguma jo kaimynų. Tačiau, suskaičiavus balsus, buvo paskelbta, kad toje apylinkėje „naciai“ surinko nulį taškų.

Aš pats, kaip rinkimų stebėtojas, sučiupau profesionalų demokratą, kuris balsavo septynis kartus tą dieną. Aš nugirdau jį netoliese esančiame restorane pasakojant savo „žygdarbi“ rinkimų kontrolieriui, jiems pietaujant.

Vėliau, kai aš legaliai pasinaudojau savo rinkimų stebėtojo pareigomis, aš buvau iš rinkimų patalpos išvestas negro policininko! Aš kontratakavau su dvejais antikorupeciniais agentais, kurie įspėjo rinkimų kontrolierių (kuris tik „truputį priminė žydą“) ir aš buvau gražintas atgal. Tačiau profesionalusis balsuotojas jau buvo seniai dingęs.

Sistema nusprendė mums duoti 15% balsų skaičiaus mūsų stipriausioje apylinkėje (5000). Tikrojo balsų skaičiaus niekada nesužinosime. Kita vertus, mums paskambino apsiuverkęs negras, kitas nepriklausomas kandidatas, kuris irgi buvo apmulktas ir kuriam irgi buvo duoti stebuklingieji 15%. 30% apylinkės jau tada buvo apgyvendinta negrų.

Po rinkimų mes nusprendėme smogti į pačią Hidros širdį su „Skaukio“ operacija. Reklama buvo nesibaigianti ir palaikymas augo šuoliais. Pasipylė pinigai – vis dar neužtenkamai, bet daugiau, negu praeityje. Ir nauji vyrai stojo į šturmuotojų gretas.

Reporteriai staiga tapo draugiški, tikėdamiesi gauti geresnius interviu. Bet, žinoma, ne viskas buvo rožėmis nuklota. Mes kasdien būdavome teismo salėje, kol sistemą išskeldavo vieną bylą po kitos prieš mus. Fiziniai išpuoliai prieš mūsų vyrus ur būstinę išaugo, bet tai padėjo atsikratyti silpnųjų.

Tai buvo dienos! Aš visada būsiu dėkingas už tuos prisiminimus. Tai buvo aktyvizmas Čikagos stiliumi. Aš daug išmokau, gretose kildamas nuo remėjo iki šturmuotojo ir nuo šturmuotojo iki skyriaus vadovo ir kalbėtojo.

Bet tai buvo prieš 15 metų. Kas vyksta dabar? Ar yra aktyvizmo šiandien?

Taip! Yra tiek daug aktyvizmo, kad yra tiesiog neįmanoma viso jo nupasakoti. NSDAP/AO pasauliui yra būtent tai – aktyvizmas pasauliniu mastu – ar legalus, ar nelegalus. Nacionalsocialistinis judėjimas vėl juda į priekį.

Mūsų partija yra remiama pasišventusių nacionalsocialistų, kurie dažnai dirba pilnu etatu darbus, o likusį laiką dirba pilnu etatu partijai. Metus po metų, aukodami laiką, energiją ir pinigus už mūsų baltosios rasės ateitį.

Per mano naują susipažinimą su partinėmis operacijomis, aš pasakiau draugui Laukui, kad noriu patirti visą darbą nuo apačios iki viršaus. Tada aš pradėjau nuo pradžios: nuo pašto kabineto ir iš ten į siuntinių kambarį (aš iš anksto atsiprašau bet kurio skaitytojo, kurio užsakymą galėjau sugadinti!). Patyręs bendražygis man parodė kaip supakuoti ir apdoroti laikraščių užsakymus. Tai ne taip jau ir sunku, ruošiant „Naująją tvarką“. Bet kas tada, kai turime devynis laikraščius devyniomis kalbomis? Aš baigiau skaičiuoti, kai viršijau dvidešimt penkis lozungus vienuolikoje skirtingų kalbų. Reikia būti sistemingam ir atsargiam.

Paskui prasidėjo darbas su pašto ženklais. Aš dirbau su ištisais pašto ženklų lapais – ne specialiams siuntiniams, o tik kasdieniniams, paprastiems laiškam. Daugelis remėjų gali nepastebėti siuntinių kainos. Aš priekaištavau, kad siuntinio kainos, ypač užjūrio užsakymams, tokių dalykų kaip lipdukai – palikdavo labai nedidelį skirtumą nuo spausdinimo kainos.

Kur visa šita propaganda keliauja? Tadien labai daug siuntos keliavo Pietų Amerikon, kurioje kontaktų skaičius sparčiai augo. Ir, žinoma, Šiaurės Amerika ir Europa gaudavo siuntas kasdien. Net ir sekmadienį atėjo iš Suomijos užsakymas 1000 suomiškų lipdukų.

Tada aš pradėjau pakuoti didesnius užsakymus ženkliukams, raiščiams, vėliavoms, knygoms ir t. t. Mano mėgstamiausias užsakymas susidėjo iš didelio kiekio visų aukščiau išvardytų dalykų. Tai buvo pakankamai įprasta, bet adresatas man buvo staigmena: Maskva (per aplinkinį siuntimo kelią)! Net sistemos spauda pranešė apie „antisemitizmą“ Rusijoje, bet aš tegaliu patvirtinti faktą, kad rusai nekenčia žydų!

Pakuoti lipdukų su svastika užsakymus man dar labiau patiko, negu pakuoti laikraščius. Svastika yra vienintelis tikrasis tarptautinis arijų simbolis, nes mūsų protėviai ją nešė per visus savo užkariavimus pasaulyje! Tik įsivaizduokite: svastikų vėliavos yra siunčiamos bendražygiams Kanadoje, Brazilijoje, Ispanijoje, Norvegijoje, Anglijoje ir Australijoje (tik per vieną dieną paštas atėjo iš šešiolikos šalių!). Kai kurias iš vėliavų, rodytų per Vokietijos televiziją, buvo atsiųstos iš vietos, kurioje aš dirbau.

Jaučiausi galintis visą tai apžvelgti, nes, skirtingai nei Marketo parkas, Pasaulinis puolimas yra milžiniška puzzle su kiekviena tauta, turinčia smulkesnes dalis. Viename kabinete yra eilė telefonų, fakso aparatų, kompiuterių ir spausdintuvų, sujungiančių mus su pasauliu.

Vieną dieną pirmasis mano pamatytas paketas buvo iš Argentinos ir jame buvo didelis dienraštis vokiečių kalboje. Aš pradėjau vartyti jo puslapius. Jo antrojo puslapio viršuje pamačiau mūsų vokišką lipduką „Wir sind wieder da!“ („Mes vėl esame čia!“). Po juo buvo laiškas nuo bendražygio. Likusi puslapio dalis buvo skirta Trečiojo Reicho asmenybėms, nors tai net nebuvo judėjimo publikacija. Jis buvo išleistas prieš mėnesį, tad turbūt buvo panašus į dalį kitos siuntos iš Pietų Amerikos

Tada aš tvarkiau krūvą siuntos iš Vengrijos, Ispanijos, Anglijos ir t. t. Prašymai informacijos, oficialios remėjų aplikacijos, narių mokesčiai, aukos ir veiksnių pranešimai iš viso pasaulio. Kokių veiksnių? Mažo masto? Taip, kai kurie iš jų buvo klijuojami lipdukai ir literatūros platinimas. Bet taip pat ir didelio masto veiksmai, kaip areštai ir nuosprendžiai dėl politinių priežasčių (atvyko specialus laiškas, bet apie tai vėliau).

Dėl laiko skirtumų, faksai pareidinėdavo visą dieną ir visą naktį septynias dienas per savaitę. Tą dieną krūva fakso pranešimų pasakojo apie demonstraciją Drėsdene, Vokietijoje. 1000 idėjos draugų protestavo prieš Reinerio nužudymo bylos atmetimą. Draugas Sontagas buvo nužudytas už savo didvyrišką nacionalsocialistinį pasipriešinimą prieš žydišką purvą ir pornografiją savo brangiajame Drezdene. Drezdeno gatvės buvo pilnos prijuočių gyventojų, kol mūsų bendražygiai žygiavo pro šalį su plėviasuojančiomis vėliavomis. Net ir policija buvo prijuočių, kaip rodo faktas, kad nei vienas mūsų idėjos draugas nebuvo suimtas, ar sužeistas. Drezdenas yra nacionalsocialistų tvirtovė!

Kitas fakso pranešimas nuo bendražygio iš Švedijos mums pranešė, kad sensacingoji dokumentika „Wahreheit macht frei“, kuri buvo transliuota trylikoje šalių, dabar turi tęsinį – „Wahreiheit macht frei, antrąją dalį“. Ji buvo transliuojama Švedijoje balandžio 12 – ają dieną. Abu filmai aiškiai parodo pasaulinį nacionalsocialistų aktyvizmą ir NSDAP/AO vaidmenį. Gaila, kad mes negauname jokių premijų už šią pasisekusią filmų seriją!

Staiga fakso aparatas atspausdino kitą pranešimą nuo vieno nario Europoje: Oficialu! Alesandra Musolini, kartu su savo atvirai fašistine partija laimėjo rinkimus! Šlovė Dučei! Tuo pat metu, kitas draugas padėjo ragelį. Jis aptarinėjo sekantį (ketvirtąjį) mūsų vengriškojo laikraščio „Uj rend“ numerį su vengru bendraminčiu, esančiu vakaruose. NSDAP/AO šiam draugui buvo kątik patikėjusi kompiuterį, kad jis galėtų paruošti spausdinimą vengrų kalba.

Savanorio pagalba atliko didelį vaidmenį sprendime išplėsti vengriškąjį laikraštį nuo keturių iki aštuonių puslapių, net nepraėjus metams nuo pirmojo numerio pasirodymo. Veikintis nacionalsocialistų solidarumas, pasiekintis rezultatų!

Tada jis išvertė specialųjį laišką, kurį minėjau ankščiau. Štampas buvo kroatiškas. Jis neturėjo siuntėjo adreso ir nebuvo pasirašytas. Autorius teigė, kad yra vokietis nacionalsocialistas, tarnaujantis tarptautiniame savanorių

būryje Kroatijoje. Tada jis ėmė pasakoti kaip jo būrys sunaikino du priešo kulkosvaidžių lizdus, vaduojant miestelį. Jis sakė, kad nori padvigubinti savo būrį.

Aptarinėjęt laišką, kalba savaime nukrypo prie Gotfrydo Kiuselio, kuris vis dar kalėjime, taip vadinamoje Austrijos demokratijoje... tariamai už pareiškimus, išsakytus Prancūzijos ir JAV televizijoms, bet iš tiesų daugiausiai dėl savo darbo Kroatijoje.

Pabaigai, pažvelkime į tas puikias dienas Čikagoje. Taip, tai buvo aktyvizmas, pažanga ir masių jėga gatvėse, nepaisant mūsų ribotų resursų ir, iš tiesų, daugelio mūsų padarytų klaidų. Tai jau pranyko ir niekas panašaus nebeegzistuoja Šiaurės Amerikos fronte. Daugelis bendražygių – net patyrę veteranai – tapo demoralizuoti ir paliko politinį aktyvizmą „negyvame“ devintajame dešimtmetyje. Bet NSDAP/AO ir toliau statė propagandos mašiną, reikalingą kitam dešimtmečiui ir dar tolimesnei ateičiai.

Nenusiminkite! Politikos klimas žydijos valdomose JAV keičiasi. Masėms atsibodo žydų nesamonės apie holokausto melą ir jos nebegali pakęsti negrų.

Ir ši kartą kovą nėra apsiribojusi saujele rajonų, kaip Marketo parkas, Klivlendas ir Pietų Bostonas. Ši kartą kova yra pasaulinė!

Visame pasaulyje narsūs bendraminčiai stojasi ir kovoja. Laikas yra mūsų, o ne priešų pusėje. Kasdien mes tampame stipresniais, nes esame vieningi. Pergalė Europoje, ar Pietų Amerikoje yra pergalė mums visiems!

Šiandien jūsų parama mums yra reikalinga kaip niekada anksčiau! Imkitės veiksmų! Skleiskite žodį! Platinkite literatūrą, verbuokite, rinkite pinigus ir remkite NSDAP/AO. Mes nebesame vieniši, nes kartu mes esame stiprūs!

HEIL HITLER!

Julijus Štreicheris

ŽYDŲ PRISIPAŽINIMAI DĖL RITUALINIŲ ŽMOGŽUDYŠČIŲ

Redakcijos žodis

Mes čia leidžiame šią informatyvią medžiagą apie žydų ritualinių žmogžudyščių klausimą iš solidaus ir patikimo šaltinio, norėdami toliau supažindinti savo skaitytojus su žydijos tikrąja prigimtimi. Mums lieka visada atminti šiuos Julijaus Štreicherio žodžius:

„Vienu dalyku negali būti abejojama. Kas teturi žydiško kraujo, yra prarastas tautinei bendruomenei. Žydiškas kraujas kuria Judus. Su kiekvienu, kuris turi žydiško kraujo, yra pavojus, kad jis gali būti išdavikas. Mes niekada neturime suminkštėti žydo atžvilgiu... Tai nėra atsitiktinumas, kad amžius žydui nebuvo leista duoti priesaikos. Žydas gyvena tik tam, kad sukčiautų, tai galima rasti Talmude. Niekada neturi turėti gaileščio atstovams tautos, kurie kadaise šaukė: nukryžiuokite jį!“

ŽYDŲ PRISIPAŽINIMAI DĖL RITUALINIŲ ŽMOGŽUDYŠČIŲ

I. KRAUJO PASLAPTIS

Tolimesni ir nenuneigiami žydų ritualinių žmogžudyščių egzistavimo įrodymai yra gausūs žydų prisipažinimai. Jie ateina iš teismų, savanoriškų pareiškimų iš buvusių rabinų prisipažinimų. Prisipažinimai buvo atlikti dvejuose teismo procesuose. Vienas iš jų vyko Trente, 1475 – aisiais, o kitas Damaske 1840 – 1842 – aisiais metais. Savanoriškas pareiškimas buvo duotas jaunosios žydės ben Noud, kuri tai prisipažino prancūzų grafiui Durfort-Civrac. Prisipažinimai buvo duoti šių rabinų, kurie atsivertė į krikščionybę: Drach ir

Gošler, Fra Sifto iš Sienos, Paulo Medičio, Džovanio de Feltrė ir buvusio vyriausiojo rabino Neofito, kuris vėliau pasikeitė vardą į Teofitą ir tapo vienuoliu. Šie vyrai daugiau ar mažiau patvirtino žydų ritualinių žmogžudyščių egzistavimą. 1803 – iaisiais metais buvęs vyriausiasis rabinas Neofitas moldavų kalba išleido sensacingą knygą. Joje jis pateikia siaubingas žydų kraujo paslapties detales. 1843 – aisiais knyga buvo išversta į graikų, o vėliau, 1883 – aisiais, į italų kalbą, pavadinimu „Il Sangeu cristiano nei riti ebraici della moderne Sinagoga“, kas žydus visame pasaulyje privertė nerimauti.

Šios knygos 19 – amė puslapyje žydas Teofitas prisipažįsta kaip jis buvo inicijuotas į ritualinių žmogžudyščių žinojimą ir kaip žydai tūkstančius metų slėpė tai nuo ne žydų pasaulio. Teofitas rašo:

„Kraujo paslaptis nėra žinoma visiems žydams, o tik Chakam (daktarams), arba rabinams ir išminčiams, kurie taipogi neša „Kraujo paslapties saugotojų“ vardą. Jie ją žodžiu perduoda žydams tėvams. O jie ją atskleidžia savo sūnums, kurie tai laiko didžiule garbe. Tuo pat metu jie pagrasina siaubingomis bausmėmis, jei kuris nors iš jų atsleisias šią paslaptį.“

„Kai man buvo trylika metų“ – prisimena Teofitas – „tėvas nusivedė mane šalin į kambarį, kuriame niekas negalėjo mūsų klausytis ir po to, kai jis man apsakė krikščionių neapykantą, jis mane pamokė, jog Dievas įsakė pjauti krikščionis ir surinkti jų kraują. „Mano sūnau“ – sakė jis (bebučiuodamas mane) – „su šiuo prisipažinimu aš tau daviau savo pasitikėjimą.“ Su tais žodžiais jis man ant galvos uždėjo vainiką ir man išaiškino kraujo paslaptį, pridėdamas, kad Jehova ją atsleidė hebrajams ir jiems liepė ją praktikuoti. Ateityje aš buvau svarbiausios hebrajų religijos paslapties nešėjas.“

„... Po to sekė keiksmi ir grasinimai nubausti, jeigu aš šią paslaptį kam nors atskleisiu, ar savo motinai, ar seseriai, ar broliams, ar būsima žmonai, o atskleisti tegalėjau vienam iš savo būsimų sūnų, kuris būtų išmintingiausias, labiausiai norintis ir labiausiai tinkamas. Šitaip paslaptis bus paveldima iš tėvo į sūnų iki tolimiausio palikuonio.“

Tai yra dalis vienuolio ir buvusio vyriausiojo rabino Teofito prisipažinimo. Iš kitų prisipažinimų yra įsidėmėtinas sutikimas šiais punktais:

1. Įstatymai iš žydų reikalauja kartas nuo karto papjauti ne žydą (Talmudo ir žmonių aukojimo įstatymai).
2. Aukojimas paprastai vyks:
 - a) per Purimo šventę ir;
 - b) per Passah šventę.

Iš žydų yra reikalaujama papjauti suaugusį ne žydą Purimui ir papjauti vaiką Passah šventei. Vaikas turi būti ne vyresnis kaip septynerių metų ir **TURI** mirti **AGONIJOJE** (!!!).

3. Aukų kraujas turi būti žiauriai nuleidžiamas. Jis turi būti naudojamas per Passah vyne ir macuose (duonoje). Ką tai reiškia yra, kad maža dalis kraujo yra įmaišoma į teslą ir vyną. Ši procedūra turi būti atlikta žydo tėvo.

4. Procedūra vyksta šitaip: tėvas į puodelį įpila keletą lašų šviežio, arba išdžiuvusios ar sumiltėjusio kraujo, į jį įmerkia savo kairiosios rankos pirštą ir apšlaksto (palaimina) viską, kas ant stalo, sakydamas: „Dam Issardia chynim heroff Jsyn porech harbe hossen maschus pohorus.“ (Erod. VII, 12). „Taigi, mes meldžiame Dievo žydų tikėjimo priešams atsiųsti dešimtį marų.“ (tai reiškia krikščionims). Šitaip jie puotauja ir paskui tėvas šaukia:

„Sfach chaba, moscho hal hagoyim!“ „Taip (kaip vaikas, kurio kraujas įmaišytas į duoną ir vyną) tesudega visi gojai pragare!“

(Šis nedoras žydiškas ritualas yra įtariai panašus į krikščionių komunią. Joje vynas yra geriamas vietoje kraujo ir duona vietoje kūno. Ką krikščionys daro simboliškai, žydai daro realybėje – yra ypatingas skirtumas!)

5. Ritualinis kraujas yra taip pat naudojamas kitokiais būdais:

a) Jaunai vedusiai porai yra duodamas kietai virtas kiaušinis, kuris buvo užgrūdintas išdžiuvusiame kraujyje.

b) Jis taip pat yra duodamas nėščioms moterims, kad palengvinti jų gimdymą.

c) Jis yra sumaišomas su kiaušinio baltymu, kuris uždedamas ant lininės medžiagos ir uždedamas ant mirusių žydų krūtinė, kad jie įžengtų į dangų be atsilyginimo.

d) Per apipjaustymą susmulkintas išdžiuvęs kraujas užbarstomas ant žaizdos, kad ji greičiau pagygtų.

Kraujas taip pat gali būti naudojamas savo skystojoje būsenoje:

e) Jeigu į jį mirkomi vaisiai arba daržovės, o tada suvalgomos (Talmud – Schulchan aruch, Orach ajjim 158, 4), arba;

f) Jeigu su juo gali būti išgelbėtas mirštantis, ar nukaršęs žydas (Jore dea 155, 3). (Žydai turi prietarą, kuris kilęs iš Artimųjų rytų. Jie tiki, kad seni žmonės gali jaunėti, gerdami mažų vaikų kraują).

6. Kraujo likutis yra rūpestingai išsaugojamas vietinių rabinų ir išparduodamas paskirtų klajojančių žydų mažuose buteliuose gretimose sinagogose. Tas pats rabinas patvirtina, kad tai yra tikras grynas krikščionies kraujas.

7. Ritualinė žmogžudystė ir kraujo paslaptis yra pripažinta visų talmudinių žydų ir praktikuojama kada tik įmanoma. Žydas tiki, kad jis tuo bus „išpirktas“.

Šie septyni žydų papročiai ir taisyklės buvo įrodytos ne tik Trento ir Damasko teismuose, bet įvairiuose teismo procesuose ir bylose, kurios per istoriją vyko skirtingose pasaulio dalyse. Ir, žinoma, jos buvo viena nuo kitos visiškai nepriklausomos. Tai be abejonės įrodo jų tiesą ir tikrumą.

II. PURIMO ŽMOGŽUDYSTĖS

Ritualinė žmogžudystė per Purimą yra vykdoma prieš suaugusius ne žydus. Geidžiama šviežių stiprių vyrų ir moterų. Purimo šventė yra žydų švenčiama vasarį, arba kovą. Ji mini žydų atliktą 75000 antisemitiškų persų nužudymą. Šios skerdynės įvyko valdant persų karaliui Ahasuerosui (Kserksui). Jis turėjo ministrą (Hamaną), kuris suvokė žydiškąjį pavojų ir norėjo išvyti žydus. Karaliaus šliundra, žydė Estera, vietoje to jį įtikino pakarti Hamaną ir jo dešimt sūnų. Po to sekė 75000 antisemitiškų persų nužudymas, vadovaujant žydui Mordechėjui. Sekančią dieną žydai džiaugsmingai šventė šventę, kuri net šiandien yra laikoma „Purimo vaišėmis“.

Šioje šventėje žydai dažniausiai visiškai pasigeria. Taip nutinka ypač žydų ortodoksų susitikimuose. Per šias organijas yra rengiami vaidinimai, kuriuose vaizduojamas Hamano nužudymas. Hamano lėlė yra padedama ant scenos ir ji yra pakariama žydams besikeikiant ir beleidžiant prakeiksmus (nukreiptus prieš „gojus“). Talmudas

žydams įsako garsiai šaukti: „Tebūnie prakeikti gojai ir Hamanas. Tebūnie palaiminti visi žydai ir Mordechėjus.“ (Talmud: Orach cajjim 690, 16). Pagaliau, žydai į lėlę mėto akmenis ir subado ją peiliais.

Palestinoje ir kai kuriose Rusijos vietose žydai savo procesijas rengia viešai. Procesijos priešakyje Hamano lėlė yra nešama ir apmėtoma akmenimis, subadoma peiliais ir daužoma lazdomis. 1764 – aisiais Monastyco (Rusija) žydai Purima šventė su gyvu „Hamanu“. Žydas smuklininkas Moscho iš Michaloveco savo vežimu į šventę atgabeno girtą ūkininką Adamko. Žydai jį nurengė, atšventė savo šventę, aprengė jį „Hamanu“ i jį žiauriai sumušė. Jie taip pat jam nudegino nugarą. Adamko sugrįžo namo visiškai girtas, skundėsi didžiuliais skausmais ir kitą dieną mirė. Žydas Moscho jį nunuodijo, kad jis niekada nepapasakotų apie Purimo šventę. Byla buvo atiduota teismui ir žydas Moscho buvo nuteistas mirti (šio teismo dokumentas buvo saugomas Kaneco pareigūnų iki bolševikų revoliucijos. Jie tada buvo sunaikinti žydų - redakcijos pastaba).

Netgi šiandien žydai visame pasaulyje švenčia panašias Purimo šventes.

Dr. Paulius Josefus Gébelsas
NACI SOCI: KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI NACIONALSOCIALISTAMS

Redakcijos žodis

Čia, septintajame „Šturmuotojo“ numeryje, mes nusprendėme patalpinti genialaus ideologo ir propagandininko, Dr. Pauliaus Josefo Gėbelso veikalą, skirtą vokiečių nacionalsocialistams ir vokiečių tautos masėms šviesti. Nors aptariamoms idėjomis yra skirtas būtent Vokietijos nacionalsocialistams, didelė dalis esminių ir fundamentalių čia esančių teiginių ir idėjų yra nepaprastai aktualūs šiandien, ne tik Vokietijoje, bet ir likusiame pasaulyje. Puikiai paaiškinama, kad marksizmas ir kapitalizmas yra dvi Tautai žalingos srovės, demaskuojama parlamentinio žaidimo beprotybė, pacifizmas ir kitokie nacijas skaldantys veiksniai. Manome, kad vokiečiams skirtas idėjas galima kuo puikniausiai pritaikyti ir Lietuvių Nacijai, žinoma, atsižvelgiant ir į individualią mūsų Tautos dvasią ir mūsų situacijos specifiką. Tikimės, kad tie, kurie šio veikalą Lietuviško vertimo neskaitė, jį čia perskaitys, o tie, kurie su juo jau susipažino anksčiau, atras laiko vėl perskaityti Josefo Gėbelso raštą.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI NACIONALSOCIALISTAMS
Politika - ačiū, ne

Klausiantysis:

„Ne, ne! Nelįskite prie manęs su politika. Tai, vis dėl to, niekas daugiau, negu apgavystė ir melas. Po revoliucijos dar buvo įmanoma pagauti kvailus žmones su visomis šitomis tuščiomis frazėmis, bet tie laikai jau pasibaigė. Aš daugiau nebetikiu tokiais dalykais. Aš dirbu savo darbą ir daugiau į politiką nebekreipiu dėmesio. Ir daugiau nieko čia nepridursite!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Atleiskite man, kad taip sakau, bet tada mūsų bendras priešas - kad ir koku vardu jį bevadintumėte: kapitalizmas, žydai, parlamentas, demokratija, ar marksizmas - bus pasiekęs, ko norėjo!”

Klausiantysis:

„Kodėl? Aš nesuprantu.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Jis užtikrino, kad vokiečių tauta nesidomėtų politika. Ji gali toliau vergauti ir mirtinai persidirbti - o jos politiką žydai padarys už ją.“

Klausiantysis:

„Jūs esate nepermaldujamas. Bet aš jūsų klausiu: kuo aš galiu pasitikėti šią dieną, šiame amžiuje? Įvardinkite nors vieną partiją, kairės ar dešinės, kuri mums neprikišo tuščių frazių ir pažadų nuo pat 1918 metų ir įvardinkite nors vieną partiją, turėjusią bent menkiausius ketinimus įgyvendinti nors dalį tų pažadų.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Jūs teisus. Visos partijos melavo ir apgaulinėjo žmones. Nei viena nebuvo sąžininga ir net nebandė realizuoti praktikoje to, ką mums žadėjo teorijoje. Jie savo tautą pažinojo tik rinkimų metu. Bet ar Vokietijos politinės partijos ir nusivylimas jų išdavystėmis turi būti sinonimiškos nusivylimui mūsų ateitimi? Jeigu partijos yra niekuo geros, tada palikime jas ir eikime prieš jas!”

Klausiantysis:

„Oi ne! Tam dabar jau per vėlu. Mes daugiau nebeturime drąsos, tikėjimo, ar ryžto, paskelbti naujos Vokietijos norą gyventi - tik ne sąlygomis, su kuriomis susiduriame šiandien.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Būtų gerai, jei sakytumėte, ne „mes“, o „aš“. Mes turime drąsą, tikėjimą ir ryžtą tai padaryti. Kaip jūs įsivaizduojate ateitį?“

Ekonomika ir politika

Klausiantysis:

„Yra vienas faktorius, kuriame aš dar matau liepsnelę vilties. Mūsų ekonomika. Aš tikiu, kad nesunaikinamas vokiečių tautos darbštumas pabaigoje triumfuos. Darbas ir ekonomika nulemia likimą. Mes turime dirbti daugiau ir kalbėti mažiau!”

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Labai gerai! Aš siūlau, kad jūs nueitumėte pas mūsų trejis milijonus bedarbių ir jiems aiškintumėte, lyg koks balsas dykūmoje: „Mes turime dirbti daugiau ir kalbėti mažiau!“ Galbūt tada kas nors jums parodys jūsų banalybių kvailumą šiek tiek aiškiau, negu aš dabar galiu ir noriu. :Ekonomika yra tai, kas lemia mūsų likimą!“

Valteris Ratenau sakė tą patį, kai jis darė pirmuosius stambaus masto bandymus Vokietijos gamybinį procesą patalpinti į užkulisinį internacionalą, drebančius iš baimės kaip kokie bailiai, nusileidę laukiantys bet kokio likimo, koks jums bus parinktas. Vietoje to, mes išeiname į gatves ir pasitinkame įbauginimą stačia galva. Ir tai yra tada, kada mes teoretinę opozicijos vidurinėsios klasės vienaklasei valstybei paverčiame praktika!”

Klasių kova

Klausiantysis:

„Tai reiškia, kad jūs pavirtote į partiją, remiančią klasių kovą! Jūs pasivadinate darbininkų partija! Tai buvo pirmasis žingsnis. Jūs pavadinate save socialistais. Tai buvo antrasis. Dabar jūs kalbate apie vidurinėsios klasės vienaklasę valstybę. Tai yra trečiasis ir paskutinis žingsnis. Ar yra kas nors, kuo jus atskirti nuo marksizmo? Tikrai nėra nieko daugiau veidmainiško, negu gerai prasimaitinantis pilietis, protestuojantis prieš darbininkų klasės idėją apie klasių kovą. Jūs išbuvote visą žiemą jaukiai ir patogiai. Jūsų paties asmenybė yra provokuojanti klasių kovą. Kas jums duoda teisę save pasipūsti, visam pakilusiam nacionalinės atsakomybės pasididžiavime, prieš dirbančiosios klasės kovą? Jau beveik šešiasdešimt metų vidurinėsios klasės valstybė iš tiesų buvo ne kas kita kaip organizuota vienaklasė valstybė kuri, iš priverčiančio istorinio būtinumo, pati davė pradžią darbininkų klasės klasių kovos koncepcijai? Ar jūs nesumokėjote kainos už šitą vienaklasę valstybę 1918 metų lapkričio 9 dieną? Ir argi jūs, šią pačią akimirką, nesate užsiėmęs pasinaudojimu žmonių nusivylimu marksizmo beprotybe tam, kad būtų atkurta ta pati sena, reakcinga vidurinėsios klasės nesamonė, kaip ir anksčiau? Argi jums, gerai pavalgiusiems piliečiams, ne gėda kovoti prieš nepavalgiusių, sulysusių, bedarbių, išalkusių darbininkų klasių kovą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Taip, mes save vadiname darbininkų partija! Tai yra pirmasis žingsnis šalin nuo vidurinėsios klasės valstybės! Mes vadinamės darbininkų partija, nes norime darbą padaryti laisvu, kadangi mes suvokiame produktyvų darbą kaip varomąją istorijos jėgą, kadangi darbas jums reiškia daugiau negu asmeninis turtas, išsilavinimas, klasė, ar vidurinėsios klasės aplinka! Štai todėl mes save vadiname darbininkų partija!“

Socialinis ir socialistas

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Taip, mes save vadiname socialistais. Tai antrasis žingsnis. Antrasis žingsnis šalin nuo vidurinėsios klasės valstybės. Mes save vadiname socialistais, protestuodami prieš melagingą vidurinėsios klasės socialinį teisingumą. Mes nenorime gailėsčio ir nenorime „socialinio teisingumo“. Mums visiškai nerūpi tai, ką jūs vadinate „socialinės gerovės leidyba“. To net neužtenka kartu išlaikyti kūno ir dvasios. Mes norime teisių, kurias jums užtikrina gamta ir įstatymas. Mes norime pilnos savo dalies to, ką Dangus jums davė ir atlygio už savo fizinius ir intelektualinius darbus! Ir tai yra socializmas!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Ir dabar mes kalbame apie vienaklasę valstybę. Kodėl? kadangi vidurinėsios klasės valstybė pavirto visiškai vienaklase valstybe. Kadangi tai yra sistema, kurioje vertė yra vertinama nebe pagal pasiekimus ir valią, bet tik pagal išsilavinimą, turtą ir tradiciją. Mes kalbame apie vidurinėsios klasės valstybę, nes ši valstybė paėmė nacijos didžiausią gėrį - meilę nacijai ir liaudžiai - tai iškreipė į savanaudišką meilę turtui, taipogi išskirdama septynioliką milijonų vokiškai besijaučiančių ir vokiškai mastančių darbininkų. Ko vidurinioji klasė norėjo, yra nesvarbu. Ką ji pasiekė, yra svarbu. Jei ji norėjo stiprios Vokietijos, ką ji pasiekė? Internacionalinę vergų koloniją, kurią sukilėlių smūgiai nuvedė iki sunaikinimo slenkščio 1918 metų lapkričio 9 dieną! Ir tai yra tiesa. Mes protestuojame prieš klasių kovos koncepciją. Visas mūsų judėjimas yra vienas didelis protestas prieš klasių kovą,

kuri pašalino mūsų tautą iš istorijos. Bet mes susiduriame su faktais: jeigu septyniolika milijonų darbininkų kairėje klasių kovą laiko savo paskutine viltimi, tai tik todėl, kad dešinė praktikoje juos taip mokė šešiasdešimt metų. Ir kurgi mes gautume moralinį pateisinimą ėjimui prieš vidurinėsios klasės klasių kovos koncepciją, jeigu vidurinėsios klasės valstybės nebūtų, pirmiausia, išardymui iki savo pamatų ir pakeitimui nauja, socialistinės struktūros vokiška visuomene.“

Raumenys ir intelektas

Klausiantysis:

„Ir kas jums padės išardyti senąją sistemą ir pastatyti naująją?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Dėl to mes remiamės sveikais vokiečių darbininkų instinktais. Ateis diena, kai net ir paskutinis iš jų išvys šviesą. Kažkada, ir raumenys, ir intelektas pakils kartu į protestą ir tada bus mūsų eilė atnešti pokyčius ir teisti. Mes padarysime viską savo galioje, kad tas laikas ateitų greitai. Tada raumenų ir intelekto darbininkai susiras vienas kitą. Tada taps aišku, kas tikrai myli savo šalį, už partijų, ar socialinių klasių. Ir tada dirbantis ateities jaunimas statys trečiąją Vokietiją. Tas nepatyręs jaunimas tada galės spręsti. Ir išmintis, ir patirtis eis su jais kaip medžio lapai su vėju. Tada mes paimsime Vokietijos likimą į savo pačių rankas. Mes išspresime socializmo problemą radikaliai ir vieną kartą ir visiems laikams, nesibaimindami rūpeščių dėl tradicijų, išsilavinimo ir pelno, lygio ir socialinės klasės, atsižvelgdami į dirbančiųjų Vokietijos žmonių ateitį.“

Nacionalistinis ir socialistinis

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Tada mes įrodysime, kad nacionalizmas yra daugiau negu patogi moralinė teologija vidurinėsios klasės turtui ir kapitalistų pelnui. Korupcijos ir ištvirkimo pamazgų duobė tada pasiduos naujam nacionalizmui, kaip radikaliai nacionalinės savigynos formai ir naujam socializmui kaip samoningiausiam reikiamų jo priežaščių kūriniui.“

Marksizmo beviltiškumas

Klausiantysis:

„Jūs kalbate apie socializmą! Bet po šešiasdešimties metų kovos už socializmą, kuris pasibaigė visišku valstybės idealo panaikinimu, ar vokiečių darbininkas neturi pateisinamos priežasties nusivilti socializmu ir savo socialinės klasės ateitimi?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Niekada! Apsvarstykite:

1. Jis šešiasdešimt metų kovojo ne už socializmą, bet už marksizmą. Ir marksizmas, su savo teorijomis, naikinančiomis rases ir tautas, yra tikra socializmo priešingybė.
2. Marksizmas niekada nebuvo vokiečių darbininko valstybės idealas. Jis priėmė žydiškų idėjų maišatį tik todėl, kad jam nebuvo daugiau pasirinkimų, jo kovoje už jo klasės laisvę.
3. Marksizmas yra kapavietė ne tik nacionalinėms tautoms, bet ir ypač tai klasei, kuri nuoširdžiai kovoja už

jos realizavimą: dirbančiosios klasės.

Taigi, tai nėra darbininko teisė apleisti socializmą, bet verčiau jo pareiga apleisti marksizmą. Kuo anksčiau jis tai padarys, tuo geriau bus jam pačiam.“

Antisemitizmas

Klausiantysis:

„Jūs darote didelį triukšmą dėl būvimo prieš žydus. Argi šiandien, dvidešimtame amžiuje, antisemitizmas nėra pasenęs dalykas? Ar žydai irgi nėra žmonės? Ar nėra ir „baltų žydų“? Ar nėra blogas ženklas, kad mes, šešiasdešimtis milijonai vokiečių, bijome dvejų milijonų žydų?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Atsargiai! Pamėginkite pagalvoti logiškai:

1. Seigu mes būtumėme tik antisemitai, tada, taip, tai būtų pasenęs dalykas. Bet mes irgi esame socialistiškai. Mes negalime turėti vieną be kito: socializmas, tai yra, vokiečių darbininkų laisvė, taipogi, vokiečių nacijos laisvė gali būti pasiekta tik kovojant prieš žydus ir, kadangi mes norime Vokietijos laisvės ir socializmo, mes esame antisemitiškai.

2. Sutinku, žydai irgi yra žmonės. Niekas iš mūsų tuo niekada neabejojo. Bet, tuo pačiu, blusos irgi yra gyvos būtybės, tik nelabai malonios. Ir kadangi blusos nėra malonūs gyviai, mes neturime jokios moralinės pareigos saugoti jas ir leisti joms klestėti, kad jos mus kandžiotų ir kankintų, verčiau mes turime jas pašalinti iš savo aplinkos. Taip pat yra ir su žydais.

3. Žinoma, yra ir „baltų žydų“. Ir jų kasdien vis daugiau. Bet tai nėra jiems naudingas, o verčiau jiems neparankus argumentas. Pats faktas, kad taip mūsų esančius niekšus vadiname „baltais žydais“ -įrodymas, kad būti žydu yra kai kas žema, antraip vadintume suktus žydus „geltonais kirkščionimis“!

4. Yra blogas ženklas ne mums, o verčiau, jums, kad šešiasdešimt milijonų vokiečių bijo dvejų milijonų žydų. Mes nebijome tų dvejų milijonų, mes kovojame prieš juos. Bet esate per daug bailūs šiai kovai ir beveik niekada šito nedarote.

Jeigu tie šešiasdešimt milijonų kovotų prieš žydus, tada ateitų žydų eilė bijoti.“

Monarchija ar respublika?

Klausiantysis:

„Dabar turėsite sąžiningai atsakyti. Ar jūs esate monarchistai, ar respublikonai?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Nei vienokie, nei kitokia, kadangi:

1. Organizacinės valstybės struktūros klausimas šiandien yra labai menkas. Tauta, mirštanti po Versalio sutarties sąlygomis, turi didesnių rūpeščių, negu monarchijos prieš respubliką klausimas.

2. Tauta galės išspręsti šį klausimą kartą ir visiems laikams, kai ji gaus savo laisvę.

Bet principe, mes sakome: gera respublika yra geriau, negu prasta monarchija ir gera monarchija yra geriau, negu prasta respublika. Abi valdymo formos turi savo pranašumus ir trūkumus. Jas pasverti vieną su kita yra darbas tautos, kuri žvelgia į pasaulį laisvėje.“

Juoda, balta ir raudona, ar juoda, raudona ir auksinė vėliava?

Klausiantysis:

„Dabar būkite sąžiningas, ar jūs esate už juoda-balta-raudoną, ar už juoda-raudoną-auksinę?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Nei už vieną, nei už kitą, kadangi:

1. Nėra jokio skirtumo mums, ar Šeidemano ir Strasemano respublikos galas ateis po juoda-balta-raudona, ar juoda-raudona-auksine. Turbūt juoda-raudona-auksinė būtų geriau, tada bent jau šita respublika numirtų savo pačios spalvų drobėje.

2. Bendros vėliavos klausimas galės būti išspręstas, kai vokiečių tauta bus suvienyta bendros idėjos ir bendros valios. Judėjimas, kuris pasieks šią nacionalinę vienybę taip pat duos savo spalvas visai tautai, kaip vienijantį ženklą. Mes esame įsitikinę, kad mes būsime tas judėjimas.“

Mūsų programa

Klausiantysis:

„Kiekviena partija turi programą. Kokia jūsų? Jeigu norite laimėti vokiečių darbininką į savo pusę, ką jam siūlote?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Jeigu mes būtumėme pasipūtėliai, arba žydai, mes dabar išvardintume ilgą sarašą pažadų. Niekas nėra lengviau, nei tai. Sakyti tiesą yra tai, kas yra sunku. Yra dar sunkiau ją išklaudyti ir suvokti. Mes ją sakome nė motais, žinodami, kad tik ji viena rodo kelią į laisvę ir išsigelbėjimą:

1. Žinoma, kiekviena partija turi savo programą. Bet jokia partija nėra bandžiusi savo programą įgyvendinti. Jokios negalėjo ir jokios negalės ateityje, nes visos programos, pateiktos iki šiol, yra netikusios.

2. Mūsų programa yra glausta: dirbančiosios vokiečių tautos laisvė. Būdas tai pasiekti yra aiškus ir paprastas: vokiečių darbininko išvadavimas ir jo reintegracija į nacionalinius rėmus.

Mes padarysime viską, ko reikės, pasiekti šiam tikslui. Mes neatsisakysime socialinės revoliucijos, jeigu nacijos laisvė to pareikalaus. Mes nebijome grandinių trūkimo ant šitos nacijos, jeigu tai yra reikalinga išsaugoti gyvenimui būtinausius reikmenis Vokietijos darbo jėgai.

3. Mes pažadame vokiečių darbininkui tik tai: kad mes kartu su juo kovosime už jo teises iki paskutinio atodūsiu, nesvarbu kiek ta kova gali kainuoti ir kas seks po jos. Mes siūlome didžiausią gėrį, kokį kas nors gali pasiūlyti žmonėms ir jų atstovaujamosioms socialinėms klasėms: kovą už laisvę ir duoną!“

Mūsų reikalavimai

Klausiantysis:

„Ir ką turi daryti vokiečių darbininkas?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Niekas šiame pasaulyje nėra nemokamo ir, taipogi, darbininkas turėtų turėti galvoje:

1. Jeigu jis nori būti laisvas, jis dėl to turi daryti aukas. Niekas jo laisvo nepadarys - jis tai privalo padaryti pats. Ir kadangi laisvė yra aukščiausia, jis turi pastatyti savo aukščiausią dalyką - savo paties gyvybę.

2. Tikslas visada yra tiesiogiai proporcingas energijai, išleistai, kad ją pasiekti. Tik melagiai žada dangų kaip atlygį už partijos nario pažymėjimą

Bet mes sakome: laisvė yra viskas. Ir dėl šitos priežasties, ji iš mūsų ir reikalauja visko: ilgos, sunios kovos, pilnos sunkumų, neramumo, jaudulio ir alkio, ir pavojaus, pastovaus sveikatos, malonumo, džiaugsmo ir pasitenkinimo aukojimo. Tą ir turi suteikti vokiečių darbininkas. Bet, viso to pabaigoje, geriausias įmanomas apdovanojimas stovi: laisva, produktyvaus darbo Vokietija.

Vidurinioji klasė

Klausiantysis:

„Argi marksistai nėra, vis dėl to, teisūs, kai jie sako, kad Nacionalsocialistinė Vokiečių Darbininkų Partija yra tik menkas vidurinėsios klasės judėjimas, kurio vadovybė susideda iš nevykėlių karininkų, studentų ir gydytojų? Kaip gali patikėti darbininkas, kad tokie gali jį išvaduoti? Jūs nesugebėsite įtikinti jį, kad darbininkus gali išvaduoti tik darbininkai.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Tai yra daug nesamonių vienu atokvėpiu. Klausykite:

1. Nacionalsocialistinė Vokiečių Darbininkų Partija nėra menkas vidurinėsios klasės judėjimas, bet, priešingai, protestas prieš socializmo suburžuazėjimą socialdemokratijoje. Ne mūsų vadai yra menki vidurinėsios klasės atstovai - bet tokie yra, kaip Šeidemanas, Leinertas, Noskė, Baueris, nors dabar jie jau yra tapę aukštesniosios klasės atstovais.

2. Įvardinkite nors vieną nevykėlį karininką, studentą, ar gydytoją Nacionalsocialistinės Vokiečių Darbininkų Partijos vadovybėje! Matote, mano drauge, jeigu karininkas, studentas, ar gydytojas yra marksizmo vadovybėje - ir aš tokių galėčiau išvardyti šimtą - tada jis yra „darbininkų klasės vadas“, bet jei jis vadovauja Nacionalsocialistinei Vokiečių Darbininkų Partijai, jis „nevykėlis“.

3. Jūs klausiate, kaip jie galėtų išvaduoti darbininkus? Kad jūsų klausimas būtų pagrįstas, visų pirma, reikia išvalyti darbininkų judėjimą nuo žydiškų literatų ordos, kurie save vadina dirbančiosios klasės vadais, o iš tiesų naudoja darbininkų judėjimą savo pačių niekingiems tikslams. O tada jie turėtų apsižvalgyti aplinkui ir užmesti žvilgsnį ant „darbininkų“, kurie vieninteliai tegali atnešti jų išlaisvinimą: „darbininkų“ Šeidemano, Velso, Noskės, Bauerio ir kas jie visi yra. Jie visi pavirto storais, gerai maitinamais aukštesniosios klasės atstovais. Jų kova prieš

vidurinę klasę buvo paremta tik pavydu ir, kai jie patys buvo priimti į aukštesnias klases, tiek jų pavydas, tiek jų kova, pasibaigė.

Vokiečių darbo jėgos ietgalis susideda, be vokiečių darbininkų, taip pat iš išėjusių iš vidurinėsios klasės - tokio tipo atskalūnų, kurie protiškai įveikė vidurinę klasę ir kurie yra pritraukti kovon ne pavydo, bet neapykantos klasei, kuri atvedė Vokietiją į katastrofą ir kurie prisideda prie dirbančiosios klasės ne tam, kad gauti asmeninės naudos, o verčiau rado kelią į tautos kūrybinės galios šaltinį iš gilaus ir atsakingo poreikio. Jie prisidės prie vokiečių darbininkų, suvienyti draugyste. Intelektas ir raumenys kartu duos pradžių ateities stebuklui: Trečiajam Reichui.“

Proletariatas ir dirbančioji klasė

Klausiantysis:

„Tai, jeigu aš jus teisingai supratau, Nacionalsocialistinė Vokiečių Darbininkų Partija yra proletarinė partija su buržuazine vadovybe?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Matau, kad jūs tesugebate mastyti koncepcijomis laikotarpio, greitai beišnyksiančio. Vokietija, kurios norime mes, atstovauja visų šitų senų, asensijų koceptijų įveikimui. Mes nesame nei buržuaziški, nei proletariški. Buržuazijos koncepcijos yra negyvos, o proletariato niekada vėl neiškils. Mes nenorime nei to, kas šiandien eina į pabaigą, vidurinėsios klasės pasaulio formoje, nei to, į ką žydai ir jų tarnai veržiasi kaip „marksistinę-proletarinę“ ateitį. Mes norime dirbančiosios klasės Vokietijos. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad mes norime Vokietijos, kurioje darbas ir pasiekimas bus aukščiausi moraliniai bei politiniai standartai. Tai yra dėl ko mes esame darbininkų partija, tikriausia to žodžio prasme. Kai mes gausime valdžią valstybėje, Vokietija bus darbo nacija, dirbančiosios klasės valstybė.

Klausiantysis:

„Tai yra dideli žodžiai! Bet sakykite man, kas yra už jų! Ar jūs ruošiatės naudoti tuščias frazes nuslėpti neapgalvotas idėjas?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Visiškai ne, mano drauge. Nesupraskite manęs klaidingai. Ateities Vokietija bus pertvarkyta iki savo pamatų. Yra neteisinga manyti, kad vidurinioji klasė galėtų paveikti šį persitvarkymą, atsižvelgiant į tai, kad ji yra kertinis akmuo valstybės, prieš kurią šis persitvarkymas bus nukreiptas, tai yra šiandieninės Vokietijos vidurinioji klasė. Tai, žinoma, nereiškia, kad vidurinėsios klasės nariams nebus leista statyti naujosios Vokietijos. Pats istorinis vidurinėsios klasės vaidmuo yra pasibaigęs ir turės nusileisti jaunesnės, sveikesnės klasės kūrybinei galiai. Ji bus pakeista sveikesnės klasės - mes nesakome „proletariato“, nes tai būtų keiksmažodis prieš Vokietijos darbininkus - dirbančiąją klasę. Ši dirbančioji klasė įtraukia viską, kas dirba už Vokietiją ir link jos ateities: raumenis ir intelektą. Raumenys bus vedami intelekto ir intelektas jam užtikrins pastovų kūrybinės galios jėgostiekimą tam, kad pastatyti savo naują vokiečių valstybę. Šis tarpusavio pasitikėjimas tarp raumenų ir intelekto suvienys darbininkus iš abiejų pusių. Kol žydai sudarys vokiečių darbininkų vadovybę, jie naudos internacionalo nesusipratimą aptemdyti tai skiriančią liniją. Vokiškas intelektas, vadovaujantis vokiškiems raumenims pasireiškia vieninteliu šūkiu, vedančiu į laisvę: vokiečių intelekto ir raumenų darbininkai, vienykitės!“

Internacionalinis ir nacionalinis

Klausiantysis:

„Kitaip tariant, jūs norite marksistų internacionalui priešpastatyti vokiečių socializmo nacionalizmą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Būtent! Pagaliau mes pradėjome suprasti vienas kitą!“

Klausiantysis:

„Bet leiskite man užduoti dar vieną klausimą: jeigu jūs suvokiate, kad priešas, kad ir be vadintumėme žydais, kapitalizmu, ar dar kitaip - masto ir jaučia internacionaliai tada, tikriausiai, su juo negali būti kovojama jokių kitu, nei internacionaliniu būdu? Ir tokios kovos rezultatas bus socializmo internacionalas, kuris kartą ir visiems laikams sutriuškins kapitalizmo internacionalą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Aš matau, drauge: aš galiu kalbėti, kol mano veidas ims mėlynuoti ir viskas ant galo taip pat. Mes tiesiog negalime vienas su kitu susiprasti. Pabandykite pagalvoti logiškai:

1. Žinoma, mes aiškiai suvokiame, kad priešas internacionaliai apsigyveno ant Europos tautų kuprų. Beveik nebėra likę jokio nacionalinio kapitalo Vokietijoje: geležinkeliai, šachtos, gamyklos, pinigai, auksas, nacionalinis bankas - viskas buvo perdirbta į vertybinius popierius, kurie guli žydiškuose Londono ir Niujorko bankuose. Bet popieriai, patys savaime, yra beverčiai - jie nevažiuoja geležinkeliais, jie neiškasa anglių, jie nedaro duonos, ar prekių ir nekuria ir neišlaiko vertės. Jie dirba tik tam, kad nusukti palūkanų. Jeigu mes turėtumėme tikrą vokišką valstybę, tai ji paskelbtų visas vokiškas akcijas, esančias žydiškuose bankuose, nuliu ir bevertėmis ir paskelbtų nacionalinio darbo valdžią Vokietijoje. Kadangi mes neturime tokios valstybės, mes turime apsieiti su Doso kolonijos palaiminimais. Nėra jokio nacionalinio turto ir jokio nacionalinio kapitalo, tai yra, turto ir kapitalo, priklausančio mūsų žmonėms, nacijai - vietoje to, viskas yra valdoma internacionalinių bankų ir sindikatų. Internacionalinėje erdvėje nacionalinis kaipitalas dirba ne mums, o internacionalinių finansų grobuonys su juo veikia internacionaliai.

2. Kova prieš šitą pasaulinę jėgą, žinoma, turi būti kovojama internacionaliai ir būtų labai siaura iš mūsų pusės, jei mes neremtumėme visose šalyse kiekvieną judėjimą, kuris kovoja toje pačioje fronto linijoje, kaip ir mes. Bet šios kovos tikslas niekada ir jokiais būdais nėra pasaulinė socializmo respublika - tokio dalyko niekada nebuvo ir niekada nebus. Tai egzistuoja tik žydiškų dirbančiosios klasės išdavikų ir sukklaidintų vokiečių darbininkų galvose. Tikrasis tikslas yra naujų nacionalistinių socializmo valstybių sukūrimas. Mes taip pat dedame mažai, arba jokių vilčių į vieningą internacionalinę nacijų kovą prieš finansų internacionalą. Yra per daug kliūčių tokiam internacionaliniam ryšiui ir bendradarbiavimui. Kapitalo internacionalas irgi nebūtų toks kvailas, kad pavergtų visas tautas ir nacijas tuo pačiu būdu ir tuo pačiu metu - visa tai įvyksta žingsnis po žingsnio ir jokios nacijos situacija nesutampa su kitos, kiekviena tiki, kad gali save išgelbėti per sukalbamumą ir švelninimą, kol nacijai jau per vėlu ir ji būna praryta

kapitalizmo pabaisos. Ir toliau, mano drauge, mes neturime laiko laukti visų kitų. Mes esame ant savo paskutinio ir galutinio žlugimo slenkščio ir šioje situacijoje tikėtis pagalbos tų, kurie mums niekada nepadėjo ir nepadės, tolygu nusikaltimui. Kas galioja mums - tai šūkis: Dievas padeda tam, kas padeda sau pačiam!

3. Jeigu jūs ir toliau šnekate apie socializmo internacionalą, jūs tik įrodote, kad nesugebate suvokti net paprasčiausių nacijos ir tautos pagrindų. Jokia didi valstybės koncepcija - ir socializmas tikrai yra tokia - niekada nevedė į jokią internacionalizmą. Vedantis istorijos principas nėra maišymasis, bet įvairovė ir skirtumai. Taip visada buvo ir taip visada bus. Kovojimas yra tai, kas formuoja tautas ir nacijas ir bet kas, kas atsisako kovoti, yra pražuvęs.

Jūs galite sakyti, kad tai yra baisu - tai yra taip, kaip yra, mes turime su tuo susigyventi ir kovoti. Istorija yra formuojama gamtos dėsnų, o ne prisitaikėlišku marksistinių frazių. Gamta mėgsta įvairumą, o ne vienodumą. Ji nenori sumaišytos žmonijos košės - ji nori žmonijos, sudarytos iš įvairių tautų ir rasių, tarp kurių stipresnės privalo valdyti silpnesnes. Mes pastebėjome šį faktą ir esame pasiryžę veikti, atsižvelgdami į tai, kad padėti savo, vokiečių nacijai, nusikalti jai reikalingus ginklus, kurių jai reikia kovoje už egzistenciją šioje Žemėje, kad ji galėtų iškilti šiame kovos pasaulyje ir triumfuoti stipresnė prieš silpnesnius. Tai mes vadiname būvimu nacionalistiškais!“

Produkcija ir nacionalizacija

Klausiantysis:

„Visa tai tvarkoje ir gerai. Bet visa tai buvo tik kalbos. Dabar, svarbiausias dalykas, kaip jūs įsivaizduojate socialinės problemos sprendimą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Kaip įsigilinti į šį klausimą: kokia yra socialinės problemos natūra? Septyniolika milijonų darbininkų yra besąlygiškai priklausomi nuo kapitalizmo, kuris visiškai kontroliuoja visus produkcijos metodus, tad jie yra priversti parduoti savo pačių vienintelį kapitalą - savo darbo jėgą, žemiausia galima kaina. Ir dėl šios priežasties jie tiesiogiai jaučiasi išstumti iš visuomenės (valstybės, tautos, nacijos, kaip bevadintumėme), kuri tyliai toleruoja šią situaciją. Esant tokioms sąlygoms, tautos saugumas palūžta ir ji būna padalinta į dvi grupes: vieną, kuri nori matyti valstybę apsaugotą ir kitą, kuri nori eiti prieš ją. Per tokį vidinį susiskaldymą, nacija yra pašalinta kaip jėga, kažką lemianti didelėje istorijoje.

Šito atžvilgiu mes reikalaujame:

1. Visko, ką gamta davė tautai: žemių, upių, kalnų, miškų, gamtinių išteklių virš žemės ir po žeme, oro - visa tai iš principo priklauso tautai, kaip visumai. Jei kam nors tai priklauso, tai tas žmogus gali būti tautos turto nuomininkas ir turi būti atsakingas valstybei ir nacijai. Jeigu jis valdo jam pateiktą turtą prastai, arba kaip nors kenksmingai, tautos atžvilgiu, valstybė turi teisę nutraukti jo teises į tą nuosavybę ir ją gražinti tautai, kaip visumai.

2. Kas liečia jėgą, talentą, išradingumą ir verslą, gamyba išlieka individo provincija. Valstybė garantuoja, kad kiekvienas produktyvus žmogus, ar jo darbo priemonės būtų raumenys, ar intelektas, būtų aprūpintas didžiausia įmanoma dalimi produkto ir pelno, kylančio iš produkcijos.

3. Produkcija, kuri yra iš esmės baigta ir, taipogi, nereikalauja daugiau jėgos, talento, išradingumo ir verslo (transportavimo, komunikacijų, kreditų, sindikatų ir t. t.), yra gražinama valstybei.

Šitaip produkcijos ciklas apsisuka ratu ir vėl įtraukia kiekvieną atasakingą darbininką į savo veiklą. Padarydami šitokią sistemą veikiančią, mes išlaisviname produktyvumą iš atlygio vergijos grandinių. Šito rezultatas bus laisva tauta su laisva ekonomika, laisvoje šalyje: nacionalinė bendruomenė.“

Parlamentas ir politinės partijos

Klausiantysis:

„Ir tam prireikė naujos partijos? Kodėl jūs tiesiog nenunešėte šios politinės programos į jau egzistuojančią parlamentinę partiją? Tikrai kokia nors norėtų ją parenti!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Cha! - Jūs galbūt esate teisus. Žinoma, bet kokia politinė partija būtų parėmusi ją, jeigu ji tokiu būdu gautų dar milijoną balsų. Bet mes nedarysime didelės įtakos balsais ir parlamentu. Mes nenorime tik „paremti“ savo programą Reichstage - mes norime imtis jos įgyvendinimo. Tuo mes ir skiriamės nuo visų kitų partijų. Kiti giria programas, kalba, ginčijasi, balsuoja ir renka savo parlamentinius atlyginimus. Bet mes norime savo programą paversti realybe. Mes netikime parlamento ir partijų vykdomu akių dūmimu. tai yra tik didelė biznio asociacija vokiečių tautos jėgų ir darbo išnaudojimui. Parlamentas yra kaip dykaduonė bitė vokiečių tautos avilyje. Bendri pinigai ir bendra gerovė yra ne taip naudojami. Už viso to yra žydai, kurie judina savo šachmatų figūras, rūpinasi, kad jos kalbėtų, balsuotų ir rinktų savo parlamentinius atlyginimus - ir jie patys laiko valdžios vadžias. Jei jie nori ko nors iš mūsų, tada mes esame „laisvi ir save valdantys žmonės, vykstantys savo pačių valią per savo išrinktus atstovus“, bet, jeigu mes iš parlamento ko nors norime, tai mes tik padugnės. Viso šito suma yra tai, kas yra vadinama demokratija. Ne, drauge. Mes niekada nesitikėjome ką nors laimėti tuo būdu ir niekada nedėsime savo vilčių į parlamentinį veiksma. Priešingai: mes laukiame dienos, kai vokiečių tauta nusimes šią nevokišką sistemą.“

Klausiantysis:

„Ir kas tada? Kuo jūs tikėtės pakeisti tą sistemą? Turi būti kažkokia valdymo forma! Jei jūs nenorite parlamento, jūs turėtumėte sugalvoti ką nors geresnio. Kasgi, tai bus?“

Diktatūra ir korporacinė valstybė

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Senas įrodytas istorijos faktas, kad bet kokia jauna, tikslą turinti partija, kuri pakeitė korumpuotą, iš vidaus supuvusią sistemą, pasisavino valstybę ir jos jėgos instrumentus sau pačiai tokiam laikui, per kurį ji gali sukurti, naudojant diktatūrą, vedamą savęs pasitikėjimu ir atsakomybe, sąlygas, kurios yra reikalingos visiškam valstybės užkariavimui ir jos persunkimui naujosiomis idėjomis. Kai mes apimsime valstybę, valstybė bus mūsų. Mes ir tik mes būsime jos atsakingi atstovai. Net jeigu šiandien, kovoje prieš korumpuotą sistemą, mes esame ir turime būti partija - žinoma, ne parlamentinės partijos prasme - tą sekundę, kai sistema sugrius, mes būsime valstybė. Ir tada mes ją pertvarkysime pagal savo principus. Mes norime išvaduoti Vokietiją - tai yra viskas! Didelė dalis vokiečių tautos jau tapo tokia materialistiška ir baili, kad jos gėris gali būti pasiektas tik prieš jos valią.“

Klausiantysis:

„Visa tai yra gerai. Bet net jūs turėsite pripažinti, kad diktatūra negalės būti ilgalaikis dalykas. kažkas turi ateiti po to!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Žinoma, kad turi! Ir mes jau apie tai pagalvojome ir leidžiame savo ketinimams būti žinomiems: mes jokių būdu nenorime neprileisti tautos prie valdžios. Mes tik norime pasiekti ir įtvirtinti sąlygas, kurios vienintelės leis mūsų tautai užsitikrinti savo tolesnę egzistenciją šioje planetoje. Kai šios sąlygos bus pasiektos, mūsų darbas bus baigtas. Tada mes turėsime nacionalsocialistinę valstybę, kurios norime. Demokratijos partijų parlamentas bus pakeistas ekonominiu nacionalsocialistinės valstybės parlamentu. Jo nariai bus renkami visos dirbančios vokiečių tautos, atsižvelgiant į visuotinės rinkimų teisės principus. Bet tokiuose rinkimuose žmonės neskirstys savęs pagal parlamentines-demokratinės partijas, o pagal profesines gildijas, sudarančias nacionalinę bendruomenę. Gerai organizuotos profesinės gildijos užtikrins, kad kiekvienas dirbantis vokietis gautų teises, kurių jis nusipelnė per savo darbo ir atsakomybės valstybei vertybes. Ekonominis parlamentas tvarkys ekonominę politiką, bet ne valstybės politiką. Jos partneris valdžioje yra senatas. Jis sudėtas iš maždaug dvejų šimtų individų, kuriuos diktatorius išrenka iš visų rangų ir profesinių gildijų, kurie padės valstybės reikaluose. Šie du šimtai sudarys visos nacijos elitą. Jie remia valdžią ir patarimu, ir veiksniu ir yra skiriami iki gyvos galvos. Mirus kuriam nors nariui, kiti

išrenka žmogų jį pakeisti. Kancleris bus renkamas iš senato. Jis neša atsakomybę už kiekvieną valstybės vidaus ir užsienio politikos aspektą ir yra pasirengęs paaukoti net savo gyvybę, jei to prireiks, vardan šių politinių reikalų. Kancleris pats renka savo ministrus ir darbuotojus. Jis pats prisiima pilną atsakomybę už jų veiksmus ir, taipogi, savaime suprantama, kad jis gali, savo valia, juos priimti, ar atleisti. Ar tokios valdymo sistemos galva yra prezidentas, ar monarchas, yra nesvarbu. Kancleris svarbesnis ir jūs galite būti tikras, kad mes užtikrinsime, kad jis būtų drąsus ir vientisas vyras.

Karas ir pacifizmas

Klausiantysis:

„Jūs visada esate bėdų kėlėjas! Jūs nenorite taikos ir tvarkos, jūs norite konflikto. Karu ir pasibaigs jūsų išmintis!“

Dr. Paulius Josefus Gëbelsas:

„Dabar atrodo, kad jūs tuoj apsiverksite! Jūs kalbate apie taiką. Kas mums duota šiandien - ar tai taika? Ar taika, kai milijonai yra ant gatvių, be darbo, be maisto? Ar taika, kai jauni vaikai turi mirti iš bado, kai žmonės nusizemino iki valkatavimo, kai ši, kadaise klestėjusi mūsų Vokietija, darosi panaši į dykybę? Ką mes patiriame nuo 1918 metų yra nesibaigiantis karas ir šis karas auga vis baisesnis ir žiauresnis kiekvieną dieną. Pasižiūrėkite į citatas iš internacionalinės akcijų biržos - tai yra karo pranešimai iš ekonominio karo būstinės ir pažiūrėkite - vokiečiai darbininkai ir jų šeimos miršta nuo šio karo! Tai yra jūsų taika. Tai kapinių taika. Jūsų tvarka yra vienalytė mirties tvarka. Ne, tikrai, mielas drauge, mes to nenorime. Mes šauksime į kovą prieš tai. Mes pakviesime žmones atsikratyti savo engėjų ir sulaužyti grandines, kurias mums uždėjo žydai. Tik kova už tikrąją taiką gali naciją išvesti iš mirties. Amžinasis gamtos principas yra ne teisingumas, o jėga. Ir todėl mes norime sustiprinti savo naciją, kad ji išgyventų kovoje už gyvynimą. Pacifizmas nesuteikia taikos. Priešingai! Istorija mums rodo, kad tautos ir nacijos, kurios jau nebeturėjo pasirengimo ir valios ginti savo egzistenciją jėga, jei taip prireiktų, visada prieidavo gėdingą galą. Mes apginsime savo žmones nuo tokio likimo. Jie augs stiprūs, valia ir dvasia, jie nebus pažeminti kaip atstumtieji tarp tautų. Mes norime savo teisių ir šios teisės yra: laisvė, duona ir gyvybinė erdvė. Jei mums šios teisės nebus suteiktos, mes už jas kovosime. Kova už laisvę, duoną ir gyvybinę erdvę yra kiekvieno reikalas, aukščiausiojo piliečio, kaip ir žemiausiojo. Tai yra visos nacijos reikalas. Bendra aštuoniasdešimties milijonų išlikti pasiryžusių vokiečių jėga verčiau eis ilgą kelią link taikos įtvirtinimo, negu meluos apie žmogaus teises.“

Vokietijos laisvė

Klausiantysis:

„Ir kas bus viso šito galutinis rezultatas?“

Dr. Paulius Josefus Gëbelsas:

„Galutinis rezultatas bus vokiečių tautos laisvė vokiečių žemėje. Ši laisvė užtikrins duoną ir gyvenimą kiekvienam dirbančiam vokiečiui. Ji su savimi neša moralines ir dvasines jėgas, su kuriomis mes formuosime naują amžių. Mes norime pasiekti daugiau, negu tik naują sistemą. Mes norime pasiekti naują žmogų, kuris, geresnės mūsų įgytos pasaulėžiūros sąlygomis, galės judėti į ateitį.“

Ateitis bus mūsų, arba jos nebus iš viso. Liberalizmas mirs, kad socializmas gyvuotų. Marksizmas mirs, kad nacionalizmas gyvuotų. Tada mes kursime naująją Vokietiją - nacionalistinį socializmo Trečiąjį Reichą.“

VINCAS PIETARIS

„IRŠKUS“

Redakcijos pastaba

Lietuviams Vincas Pietaris yra gerai žinoma asmenybė, tačiau, kaip ir Vinco Kudirkos bei kitokiais atvejais, šio mūsų Nacijai nusipelnusio vyro požiūris žydų klausimu taip pat slepiamas. Tikimės, kad šis nedidelis jo pasakojimas parodys tipiškas žydiškas savybes bei padės Lietuvių Tautos politiniame švietime, jos nacionalinės sąmonės ir žydų klausimo supratimo kėlime.

IRŠKUS

I

Irškus šleivakojis buvo tai žydas neapgavikas. Buvo tai vienas vienintelis žydas, kuris iš žmogaus nieko neišviliojo, kuris niekadęs žmogaus neapgavo. Klausite gal manęs, dėl ko tai taip buvo? Dėl to, kad Irškus buvo taip kvailas, taip kvailas, jog jau antro tokio sunku rasti. Jis jau nieko ir negalėjo apgauti.

Kuo jis maitinosi? Jis buvo siuvėjas ir siuvo. Ką jam, būdavo, duoda, tą jis ir „susiuva“. Duos jam kelnes siūti, jisai kelnes siuva, duos jam šalbierką-liemenę – jis liemenę. Jeigu jam kas būtų pakišęs šunį prisiūti prie bobos sijono, tai jis ir tą būtų padaręs.

Ir taip Irškus buvo geras žydas ir teisingas. Geras tai geras. Bet viena nekentė, jeigu jam kas, būdavo, surinka: „Irškau, mee!“ Užsidegdavo piktumu ir, tvėręs kokį nors pagalį ar ką kitą į rankas, šleivodavo mušti. Žinomas dalykas, kol jis šleivoja, vaikai, kur jį taip, būdavo, erzina, kažin jau kur atsidūrė ir vėl rėkia: „Irškau, mee!“ Irškus vėl bėga mušti, puola ir vėl atsikėlęs šleivoja, o tuo tarpu vaikai taikosi tyčia sustoti už nelygumos ir rėkia: „Irškau, mee!“ Ir taip be galo, kol Irškus pailsęs ir parpuolęs daugiau nebegali jų vyti, o tik gulėdamas keikia, arba kol vyresnieji žmonės pamato ir nuveja vaikus.

Ir ne be reikalo jis nemėgo šito riksmo.

Buvo dar jaunas, kada, neradęs sau maisto mieste tarp žydų, gudresnių už jį, atsivilko į sodžių siuvėju. Ir atsivilko su tokia nuomone, su kokia sostinės gyventojas eina į apygardą: Aš esmi protas ir išmintis, ir visi man turi tarnauti.

Bet kas? Žmonės nenorėjo tarnauti, nors ir Izraelio sūnui, o be to, ir patį nelabai gerbė. Pamačius tai, Irškuvienė ėmė kolyti savo vyrą, kad jis kvailas ir nemokąs apgauti gojų.

- Oi, eidamas į kaimą, tu sakei, jog tau žmonės tarnaus, o tu kaip koks kunigaikštis sėdėsi! Tu sakei, jog Izraelio Dievas taip visados padaro, kad žydai ponauja, o gojai jiems dirba. O dabar kas?
- Niu, o kas? – klausė Irškus savo ruožtu.
- Dar tu klausi? Tu, kaip arklys, dirbi žmonėms.
- Oi, aš dirbu su adata, niu, o adata, adata – ne vežimas!
- Niu, ne kaip arklys, tai kaip durnas jautis!
- Niu, kaip jautis tai negali būti! Jautis tuojau nulaužtų adatą! Jis ir mazgelio nemokėtų ant siūlo užmegzti!
- Oi, kam man tas tavo mazgelis? – rėkė Rachanė nenustodama, - tu esi elgeta, o aš, kaipo tavo pati, neturtingesnė.
- Niu, kaip tai tu gali kalbėti, kad aš elgeta? Pagal Talmudą visa tai, ką tu čia aplinkui matai, ne gojams priklauso, tiktai man, Aš esu jų viešpats ir ką noriu, tai ir darau su jų turtu, nes jų lobis yra mano lobis.

Po šitai šnekai kaime pradėjo žmonės pasigesti tai šio, tai to, ko pirma niekadęs nebuvo. Keno tolkos, keno audeklo galas, pagaliau dingo pora avių. Žmonės tai vieną, tai kitą sodiečių įtarinėjo, bet nieko negalėjo susekti.

Sykį, rudens metu, iš girios sugrižęs, Miliauskas anksti rytą pamatė pradaras savo avidės duris. – Na, kas tai galėtų būti? – pamanė sau ir, nušokęs nuo vežimo – prie durų! Ugi dar nespėjo prieiti – piūri, iš tvarto su našta išeina Irškus.

- Vai ko tau čia reikia po mano tvartą landžioti? – piktai paklausė žydo, nemanydamas visai, kad tas galėtų kokią nors čia daryti šelmystą.
 - Oi, aš čia buvau pasidėjęs truputį kontrabandos, - tas atsakė.
- Jau manė Miliauskas praleisti Irškų pro šalį ir uždaryti duris, kai netikėtai kontrabanda suriko: Mee!...

Irškus, metęs maišą į šalį ir sugriebęs skvernus į rankas, leidosi bėgti. Bet kur šleiviui išbėgti? Miliauskas riktelėjo berną...

Klausite, kas toliau buvo? Žydas gavo mušti, kaip šuo. Maža to. Kaimynai rinkos kuopon nutarti dėl Irškaus, kas su juo daryti.

Už Irškų stoji kitas žydas, Apkus, ir bėgiodamas nuo vieno ūkininko pas kitą ėmė prašyti, melsti, kad nevytų Irškaus iš kaimo. Kam iš kaimynų prižadėjo tabako, kam šnapso, kam kito ko, ir bematai kuopoje pasirodė, ką sveria ir kvailiausias žydas, jeigu randa sau užtarėją.

Kaimo žmonės pasidalino į dvi pusi. Vieni ryžosi vyti laukan žydą, kiti – laikyti.

- Kas mus apsiūs? – rėkė Kiškis, - jeigu mes Irškų išvejame...
- Taip apsiūti, kaip Irškus apsiuva, pataikys ir kiekviena boba, ir dar padarys drūčiau, nei jo darbas, - atsakė jam Mūkas
- Pone, tuščia tavo kalba, - atvertė Mūkui Saldūnas, - boba nepasiūs šimtaklostės arba polkos; boba gali tiktai maišą pasiūti, ir tai ne visados lemtą.

Ilgai taip ginčijosi, vienok galop Irškaus apgynėjai gavo viršų, o labiausiai dėl to, jog Irškuvienė atėjus už visą pavogtą prižadėjo Irškaus vardu niekadoms jokio pikto kaimynams. Vienok Apkus turėjo pasižadėti už Irškų savo turtu.

- Na, kūmai, - kalbėjo Žiūrys į kaimyną, beeinant iš kuopos, - kas būtų tikėjęs, jog kaimas paliks Irškų.
- Taigi, kūmuti, - tas atsakė, - būtų žydo vietoje žmogus, tai be jokių kalbų, be jokių abejojimų būtų išvytas iš kaimo. O dabar, matai, nuparkėlis rado sau užtarėjus. Ir tik nuostabu, kaip žydas už žydą galvą guldo. Ak, Apkus, nei jam giminė, nei draugas. O ar matai, visą savo turtą už jį pastatė! **Ot, kad tai mūsų žmonės išmuktų iš žydų nors viens kitą užtarti, tai būtų bepigū.**

II

Nors Talmudas ir pripažįsta, jog visa ko valdytojais pasaulyje yra žydai, bet jau nuo šito laiko Irškus daugiau nelindo vogti. O siuvo ir siuvo supuvusiais siūlais, taikydamas, kad jo darbo drabužiai laikytų nuo šeštadienio iki šeštadienio.

Atsimenu dar aš tą žmogystę su blizgančiu nuo sрутų žiponu, su peisais, kabančiais beveik iki pečių, einanti iš lengva, truputį šonu.

Pirmą sykį mačiau aš Irškų, kada mūsų vyrai kasė griovį šalia kelio nuleisti vandeniui iš balų.

- Irškau, griovys, griovys, - suriko vienas bernų, beeinant žydui pro šalį.

Žydas nuo griovio šonu – tolyn, tolyn, vis žiūrėdamas į griovį, ir šlamšt į griovį iš kitos kelio pusės! Vyrų juoktis. Išlipęs iš griovio, Irškus netvėrė nesukeikęs:

- O, kad tave velniai!
Ir nušleivojo toliau.

Aukščiau pasakiau, kad daugiau Irškus nelindo vogti. Tai vienok nerodo, jog, būtent, jis visai nevogęs. Mažmožius vaginėjo ir toliau, tik jau į trobas, kaip tikras vagis, nesikėsino daugiau lįsti.

Gudaitienė rado jį sykį savo darže beskinant agurkus.

- A, tu, biaurybe, ar neisi iš daržo! – suriko šeimininkė.

Netikėtai sučiuptas Irškus, slėpdamasis, įkišo galvą į kopūstus ir tūno, manydamas, jog jo dabar niekas nemato. Į ūkininkės balsą išėjo šeimyna ir, išvydus tokią keistą „baiką“, ėmė prašyti jos, kad ji, nieko daugiau nesakius, eitų į pirkia. Patys bernai greičiausiai ant takelio, kuriuo reikėjo Irškui eiti namon, nutiesė ties purvynu šiaudų saują ir pakišo po ja virvutę.

Kada viskas nutilo, Irškus, metęs agurkus, bėgti iš daržo! Bet kai tik priėjo prie šiaudų, vyrai, už medžių pasislėpę stovėdami, pakėlė virvutę, - Irškus ir griuvo į purvyną.

Besikeliant Irškui, vienas iš vyrų ištraukė virvutę iš po šiaudų, ir slėpdamies už medžių, abudu nubėgo tolyn, žiūrėdami, kas bus.

Irškus atsikėlęs ilgai kraipė galvą, pakratęs šiaudus ir purvyną dar nagais išgraibęs.

Nuo to laiko padėk, būdavo, šiaudų pluoštelį skersai kelio Irškui, ir jis jau nežengs per jį, tiktai apeis aplinkui iš tolo.

III

Žiemos metu atėjo pas mus Irškvienė, ir juodvi ilgai šnekėjosi su mama; ką kalbėjo – gerai visa ko negirdėjau. Tik atsimenu Irškvienės žodžius: „Nemezga mazgelis, nemezga mazgelis, kad pažiūriu iš kampo – giltinė plump, plump, plump!“...*

Menu dar ir tai, jog žydė išėjo linksmesnė, nekaip atėjo, o tarnaitė paklausta, ko Irškvienė verkė, atsakė man: „Irškus nusprogo“.

Nemaža buvo žmonių, kurie ir gailėjo Irškaus, pridėdami, jog nebus dabar kam siūti ir reiks siuvėjo toli ieškoti. Bet nepraėjo ir pora metų, kaip iš kaimyniškių vaikinų atsirado vienas pramoko siūti ir dirbo dar už pigesnius pinigus nekaip Irškus. Ir dabar teko man girdėti gana įdomią kalbą.

- Tai ar tu žinąs, - kalbėjo vienas iš Irškaus gailėtojų, - tai beveik ir gerai, kad Irškus nusistakorijo. Siuvo jisai

* Žydai turi pasaką, jeigu siuvant marškinius nemezga mazgelis, tai mirs tas, kuriam siuva marškinius, arba jo artimas giminė.

sermėgas, kaip naginės korpė, ir tai supuvusiais siūlais. O kiek dar, biaurybė, milo, būdavo, pavagia! Dabar, dėkui Dievui, to nėra. Sermėgaitės ar žiponai, ar kiti drabužiai – tai net miela žiūrėti, tartum nulieti, tartum ne tie žmonės jais vilki!...

- Taigi, kūmai, - kitas jam atsakė, - **dar reikia pridėti, jog netekus žydo, savo kaimo žmogus, lietuvis-krikščionis, iš siuvimo gavo duonos kąsnį, o ne koks valkata, vagis, kuris tiktai pikta žmogui linki ir ant pikto dirba...***

* Spausdinta „Žemaičių ir Lietuvos Apžvalgos“ Nr. 17, 1893 m. Pustl. 132. Slapyvardis – Savasis.

OSVALDAS MOSLIS

„RYTOJ MES GYVENAME“

PRATARMĖ IR I DALIS

Redakcijos žodis

Mes čia publikuojame britų nacionalisto, Osvaldo Moslio knygos „Rytoj mes gyvename“ („Tomorrow we live“) pirmąją dalį ir pratarinę. Tai yra neilgas įvadas į Britanijos Fašistų Sąjungos („British Union of Fascists“) politines idėjas, galima sakyti, kad čia yra beveik programinė medžiaga. Žinoma, iš to, ką pateikiame čia, pilno vaizdo susidaryti tikrai negali išeiti, kadangi tam derėtų perskaityti visą veikalą (be jo yra ir daugelis kitų, taipogi ir Moslio autobiografija), tačiau manome, kad ši publikacija gali prisidėti prie Lietuvos nacionalsocialistų idėjinio švietimo. Tikimės, kad skaitytojus sudomins šis tekstas.

PRATARMĖ

Trisdešimt keturių tūkstančių žodžių knyga tegali skaitytojui pasitarnauti kaip įvadas į Britų Sąjungos dvasią ir politiką.

Tema yra per didelė, kad būtų detalios paaiškintos tokioje ribotoje erdvėje. Bet skaitytojas, kuris domėsis toliau, Britų Sąjungos publikacijose atras detales apie kiekvieną dienos temą. Mano kolegų knygos ir pamfletai,

kurių apimtis dabar apima visas nacionalinio gyvenimo sferas, atsakys į bet koki klausimą ir smulkiausias detales apie temas, kurios gali būti aptiktos mano paties knygose: „Didžioji Britanija“ ir „Atsakymai į 100 klausimų“.

Šiuose puslapiuose skaitytojas suras, su skyriaus apie užsienio politiką išimtimi, politiką, skirtą šios ir jokios kitos šalies charakteriui. Britų Sąjunga visumoje yra britų principas, skirtas tik Britanijai. Yra tiesa, kad mūsų nacionalsocialistinis ir fašistinis tikėjimas yra universalus, skirtinga forma ir metodu, visoms didžioms šiuolaikinio pasaulio šalims. Tai taip pat buvo tiesa kiekvieno didžio tikėjimo, politinio, ar religinio, kuri istorijoje težinojo mūsų šalis. Šiuo klausimu, vienintelis skirtumas tarp Britų Sąjungos ir senųjų partijų yra, kad mūsų tikėjimas yra dvidešimtam amžiuje ir, kad jų tikėjimai priklauso jas pagimdžiusiai praeičiai. Bet didesnis skirtumas išskyla iš fakto, kad Nacionalsocializmas ir Fašizmas yra iš esmės nacionalinė doktrina, kuri kiekvienoje didžioje nacijoje susiranda charakterį, politiką, formą ir metodą, skirtą kiekvienai atskirai šaliai. Dėl šitos priežasties, žymiai didesnė įvairovė bus rasta šiuolaikinio Judėjimo metode ir išraiškoje skirtingose šalyse, negu tokių praeities internacionalinių doktrinų, kaip liberalizmas ir socializmas, ar konservatizmas, kurios skirtingais vardais gali būti rastos kiekvienoje pasaulio šalyje, atveju.

Tad šiuose puslapiuose skaitytojas ras politiką, gimusią tik iš britiško įkvėpimo ir charakterio bei metodo, skirto vien tik Britanijai. Jam bus galima pačiam apsarstyti mūsų teiginį, kad Britų Sąjunga mūsų konstruktyviosios politikos koncepcijoje jau toli peržengia bet kokią ankstesnę šiuolaikinio Judėjimo apraišką. Mes nesiskoliname idėjų iš svetimų šalių ir mes užsienyje neturime jokių „modelių“ dėl aiškios ir paprastos priežasties. Mes pakankamai didžiuojamės savo tauta, kad tikėtumėme, kad kai Britanija pabus, mūsų tauta ne seks, o ves žmoniją. Šiame giliame tikėjime mes jokios lemties, menkesnės, negu kad pasaulis Britaniją laikytų pavyzdžiu, nelaikome vertos britų tautos. Britų Sąjungos tikslas yra nei kiek mažesnis už tai.

Osvaldas Moslis, 1938 – ujų gegužė

OSVALDAS MOSLIS

RYTOJ MES GYVENAME

VALDYMO SISTEMA – KAS NE TAIP

Finansinė demokratija

TAUTOS valia nugalės. Politika, už kurią tauta balsavo, bus įgyvendinta. Tai yra geros valdžios apsišvietusiam amžiuje esmė. Tai yra principas, kuris yra negiamas ne taip vadinamos demokratijos, kuri

degeneracijoje yra tiksliau vadinama finansine demokratija. Šito priežastis yra, kad valdymas yra paralyžiuotas parlamentinės sistemos išlaikymo jau daugiau kaip šimtą metų. Kai valdžia, rinkama tautos, yra nepajėgi sparčiam ir efektyviam veiksmui, privatūs ir įgyti interesai užima tikrąją valdymo galią, ne per balsavimą, ar tautos sutikimą, bet per nešvariai įgytą pinigų galią.

Pastaraisiais metais, juokinantys sprendimai, kurie grūmėsi per parlamentinę obstrukciją buvo nereikšmingi savo poveikiu tautos gyvenimui lyginant su didžiuliu piniginės galios naudojimu. Volstryto ir jo padalinio Londono mieste internacionalinių finansų sprendimai ir judėjimai gali pakelti kainas, sukurdami spekulianto rojų tikrosios tautos algos saskaita, arba gali sumažinti kainas, išmesdami milijonus į bedarbystę, kaip didžiulio lošimo atomazgą. Tų dalykų, kuri tikrai rūpi žmonėms, kaip tikrų atlyginimų, įsidarbinimo, darbo valandų, maisto kainų ir paprasčiausio sugebėjimo sumokėti nuomą atžvilgiu, finansai, po esama sistema, gali tautos masės gyvenimą paveikti arčiau ir baisiau, per vienos popietės sprendimą, negu gali Parlamentą su menku darbu ir juokingu tariamų mūšių heroizmu gali paveikti per dešimtmečio bėgį. Nes piniginės galios instrumentas buvo sukurtas atitikti esamas sąlygas ir išnaudoti pasenusios sistemos dekadentiškumą. Kita vertus, parlamentas buvo sukurtas žymiai ankščiau, negu egzistavo šiuolaikinė politika sutikti visiškai skirtingą faktų rinkinį.

Naujos sąlygos

Parlamentinė valdžia, praktiškai modernioje formoje, buvo pirmiausia sukurta užkirsti kelią elementarių laisvių pažeidimui gana paprastoje kaimo bendruomenėje su primityvia nacionaline ekonomika. To amžiaus faktai neturi jokio santykio su garų ir galios periodu, kurie buvo greitai pasekti didžiulių finansinio kapitalo akumuliacijų, kuris turi neribotą internacionalinį pasaulinės jėgos mobilumą. Ar yra tikrai tikėtina, kad šimtmečio ar dar senesnio laiko parlamentinė sistema turėtų būti vienodai tinkama pasitikti amžiaus, kurį revoliucionizavo mokslas, faktus?

Tačiau prielaida, kad vien tik valdymo sistema nereikalavo jokių pokyčių per didžiausių pokyčių amžių, kokį tėra žinojusi žmonija, remiasi kiekvienos iš senųjų Valstybės partijų politika: tiek konservatorių, tiek liberalų, tiek leiboristų!

Šis užpatentuotas suklydimas, kurio tautą moko visos senos partijos, žavingai įtinka finansiniam išnaudotojui. Parlamentinė sistema, sukurta tvarkyti asmeninius išsišokimus viduramžių salėmis, ar kilmingaisiais yra vis dar atstovaujama kaip efektyvus laisvės gynėjas šiame internacionalinių finansų amžiuje. Būtų taip pat teisinga sakyti, kad lankas ir strėlė, su kuriais primityvusis žmogus gindavo savo ūkį nuo besibastančių vilkų yra taip pat tinkami jį apginti prieš modernios puolančios kariuomenės tankus. Bet tauta yra įtikinta, kad instrumentai, kuriais jie išlaikė kažkokią laisvės išorę praeityje yra vis dar efektyvūs išsaugoti jos laisves moderniose sąlygose tam, kad tos laisvės iš jos būtų atimamos jai net nepastebint praradimo.

Parlamentas ir laisvė

Mūsų finansiniams valdytojams puikiai tinka, kad visos partijos susijungia sakyti tautai, kad parlamentas yra vienintelis efektyvus laisvės gynėjas ir, natūraliai, nacionalinės spaudos, kurią daugiausiai kontroliuoja pinigų galia, kas yra įsakymas pakartoti tą patį refreną. Taip pat nėra nuostabu sužinoti, kad bet kas, kas drįsta teigti, kad tautos laisvė tegali būti išsaugota ir jos tik jos valia įgyvendinta per valdžios, kurią ji išrinko, patikėjimą valdyti ir veikti tautos vardu, yra senųjų partijų ir spaudos pasmerkiamas kaip tironas, kuris nori nuversti britišką laisvę. Kol tauta gali būti priviliota į įsitikinimą, kad ji šiandien yra laisva, tol jos vergija gali būti įamžinta. Taigi, kiekvienas

finansinės tironijos instrumentas, nuo partijos mašinų iki nacionalinės spaudos yra mobilizuotas už pinigines galios užtvoros priešintis paprastam principui, kad galia priklauso tik tautai ir, kad jos galia gali būti išreikšta tik savo laisvai išrinktai valdžiant suteikiant galią veikti.

Kad tokia galia valdžioje šiandien neegzistuoja, tegali vargiai būti neigiama. Yra pripažinta, kad tik du dideli Biliai gali būti išleisti parlamento per visų metų bėgį, kas reiškia, kad bet kokia efektyvi programa, kaip nedelsiančio veiksmo pažadas, elektoratui užtruktų daugiau kaip visos kartos gyvenimo laiką įgyvendinti.

Po tokiomis sąlygomis, kiekviena rinkiminė programa tampa melagingu prospektu, kuris, priešingai gynam verslo gyvenimo patyrimui, neša didžiausius apgavikus ne į kalėjimą, o į Dauningo gatvę. Kiekvienas pagrindinis Bilis turi keturias debatų stadijas Bendruomenių rumū podiume ir dvi stadjos gali būti iš eilės apšnekamos daugiau kaip šešių šimtų žmonių komiteto. Tokiomis sąlygomis, yra opozicijos galimybė stabdyti yra neribojama ir jokia priemonė negali pasiekti Statutų knygos, esant tikrai ryžtingai opozicijai. Rezultatas yra, kad sutartis, kompromisas ir delsimas visiškai niekais paverčia progama, už kurią pasirošta veikti sistemoje, kuri pažadų, kuriuos jie davė tautai išpildymą ir priemones, kuriomis jie įtvirtino postą ir valdžią, paverčia neįmanomu dalyku.

Pirminė pareiga

Priešingai, mes klausiamo, ar bet koks sąžiningas žmogus, ar judėjimas politikoje nepadarytų savo pirminiu pasiūlymu ir pirmine pareiga sukurti valdymo instrumentą, kuriuo jis vykdytų savo duotus pažadus ir politiką, už kurią balsavo tauta. Tačiau senosios partijos susijungia priešintis elementaraus sąžiningumo principui ir pasmerkia kaip laisvės neigimą bet kokį siūlymą tautai suteikti pirmąjį laisvės principą, realiame jos norimos politikos vykdyme. Kaip pasekmė, balsavimas tampa vis labiau bereikšmis ir vis mažiau žmonių rūpinasi juo naudotis, kai jie karčia patirtimi suvokia, kad, nesvarbu už kokią partiją jie balsuos, niekada nebus jokios galimybės įtvirtinti politiką, už kurią jie balsavo. Parlamentinė scena tampa farsine, kai tauta pastebi, kad dinamiškame amžiuje ši sistema niekada negali atgabenti prekių ir, kad, kaip visos nykstančios sistemos, parlamentinis protas atrodo norintis tik sukurti savo paties karikatūrą.

Istorijos šviesoje tai bus amžinai laikoma mįslinga ir laikina žmogiškojo proto aberacija, kad didžios nacijos turėtų rinkti valdžią daryti darbą ir turėtų rinkti opoziciją jai neleisti jo padaryti. Laimei, net žvėriškiausiuose trumpalaikės manijos perviršiuose, ši manija niekada neišsiplėtė į verslo pasaulį ir joks verslininkas prieglobščio išorėje yra dar nebuvo pastebėtas, priimantis šešių žmonių komandą atlikti jo firmos darbus ir tada priimant papildomą keturių žmonių komandą jiems neleisti atlikti savo darbo. To, kas pasakyta atžvilgiu, vadžios daryti nacijos darbą ir opozicijos jai trukdyti sukūrimo principas turėtų atrodyti keistai. Bet dar keiškiau pasirodys galutinis parlamentinės sistemos sumenkinimas iki absurdo kaip ministras pirmininkas gauna 10000 svarų atlyginimą atlikti nacijos darbą ir opozicijos vadovas gauna ir priima 2000 svarų nacijos pinigų jam neleisti to padaryti. Tačiau ši išskirtinė arlekinada, kurioje nieko svarbaus, šiuolaikinio proto manymu, niekada nėra daroma ir mažai kas rimto yra aptariama, šiandien yra vaizduojama kaip vienintelė priemonė išsaugoti tautos laisves.

Instrumentai, kuriais ši didžiulė raketė buvo pasiekta. Pirmiausia yra pasenusios parlamentinės sistemos išlaikymas, vis dar investuotas iš sudėtinų sąlygų su laisvės mitu praeitis, per ką valdžia yra paralyžiuota tam, kad tikrojo valdžios galia galėtų būti kitur naudojama, ne tautos išrinktųjų, bet tų, kuriuos išrinko finansai. Antrasis instrumentas yra propagandos monopolija per pinigine galią, spaudos, kuri yra pilna laisvės mito iš senų skirtingų sąlygų, formoje. Laisvoji spauda, pastatoma tikrų žurnalistų, kurie yra sąžiningų „žinių“ pardavėjai seniai atidavė vietą daugumoje nacionalinės spaudos, finansiniam kombainui, kuris įgija didžiulių laikraščių akcijų bloką

kontrolę. Taigi pinigine galia laisvosios spaudos vardu vėl gali tautai pateikti ne tik nuomones, bet ir „žinias“, kurios tarnauja pinigų galios interesams. Ne tik mūsų „laisviems“ britams yra nesuteikiama jokia prasmė balsuoti tikintis kada nors gauti to, ko nori, bet jiems taip pat yra nesuteikiama net nedidelė privilegija sužinoti tiesą. Nes galia ir propaganda kartu yra jėgos, kurios interesai kertasi su tautos interesais ir kuri yra atsargi, kad ji niekada nesužinotų tiesos, rankose. Taip parlamento ir spaudos laisvės mitai susijungia skatinti tautos vergavimą.

Finansinė galia

Didžioji dalis spaudos yra atvirai valdoma pinigines galios, arba yra kontroliuojama reklamu, kurias kontroliuoja pinigine galia ir parlamentas yra paralyžiuotas kalbos, kad galia gali būti ir kitur. Get ginčas gali būti nuvestas toliau, nes ekonominė sistema, kuri yra palaikoma finansinės galios jos pačios interesų naudai ir kiekvieno tautos intereso ne naudai irgi užtikrina, kad bet kokia valdžia gali bet kada būti sulaužyta pinigines galios. Internacionalinė ekonominė sistema yra remiama kiekvienos Valstybės partijos, konservatorių, liberalų ir leiboristų kartu. Bus detaliam parodoma šios knygos trečiajame skyriuje, kad ši sistema bet kokiais valdžiai leidžia bet kada būti sulaužytai finansinės galios, kaip Britanijoje buvo sulaužyta silpna socialistų valdžia 1931 – aisiais ir silpnoji Blumo socialistų valdžia buvo sulaužyta Prancūzijoje 1937 – aisiais.

Finansams nebuvo užtenkama valdymo sistemą prieš šimtą metų užnuodyti kalbia parlamentine sistema. Finansai ekonominėje sistemoje taip pat turi galią bet kada per galvą parblokšti valdžią. Tolimesne atsarga, pinigines galios finansai valdo partines mašinas, kurios, taipogi, kontroliuoja parlamentą ir valdžią.

Taigi tai galutinai yra „laisvės ir žodžio laisvės“ žemė: (1) valdžia yra paralyžiuota kalbos, kad galia gali rasti kitur, sistemos; (2) valdžia gali bet kada būti sunaikinta vien pinigines galios; (3) spauda, kuri kontroliuoja nuomonę yra pati daugumoje kontroliuojama pinigines galios; (4) partinės mažinos, kurios kontroliuoja net individo teisę viešai sakyti kalbą priimančiai publikai irgi yra kontroliuojamos pinigų galios.

Tai kas yra palikta jums, „laisviems britams“ reikšti savo nuomonę ir padaryti savo valią reikšminga? Jūs galite nueiti į viešą pastatą ir skūstis, būdami tikri, kad niekas nei kiek neims į galvą to, ką sakysite. Bet net tada jūs turite būtinai būti gatvėje esant užsidarymo laikui, nes senoji moteris Vestminsteryje nori, net jūsų privačiame gyvenime, su jumis elgtis kaip su vaiku, verčiau, negu kaip su vyru.

Ten britas stovi ant gatvės, įviliotas į vergovės priėmimą žodžiais apie laisvę ir girimosi apie laisvę, kol iš tiesų jam yra nesuteikiama laisvė sava laikyti net sielą, kurią jo valdovai atplėšė nuo jo dėl vienintelės priežasties, kad ji neturi pinigines vertės.

Ar tai tikrai britas – apmulktas, apgautas, paranojiškas, išnaudojamas, paimtas vergijon? Ar karta kylanti vėl, atgimstančio vyriškumo rankomis laužanti dekadentizmo grandines ir žiūrinti su šiltomis pabudusio milžino akimis matančio žemę, kurią jis padarys savo paties.

REDAKCIJOS ŽODIS

Taip ir baigiasi septintasis „Šturmuotojo“ numeris, pažymintis antrąjį mūsų leidinio veiklos pusmetį. Kuo daugiau žmonių jį perskaitys, tuo didesnė viltis, kad skli tiesa, kuri yra baisiausiai užguita žydijos ir jos pakalikų. Kitame numeryje turėtų pasirodyti antrasis „Siono Išminčių Protokolas“ ir kitokia medžiaga, skirta sąmoningesniosios Lietuvių Tautos dalies politiniam švietimui.

Mes stengsimės, kad mūsų Idėja sklįstų per Tautą ir, kad ateitų jos pabudimas, nes tik įvykus Nacijos dvasinei revoliucijai, galės būti numestas mus slegiantis ir žeminintis žydijos jungas. Tikrieji Lietuvių nacionalistai niekada nepasiduos ir niekada neparduos savo sielų velnio ir jo apraiškos žmogiškoje formoje – žydijos – kėsłams. Žengsime nacionalsocializmo keliu iki absoliučios Lietuvių Nacijos ir arijų rasės pergalės prieš pasaulinę judokratiją ir žydiškąją tironiją. Mes įvykdysime Dievo valią ir nušluosime demokratiją, kapitalizmą, komunizmą ir kitokį žydizmą nuo žemės paviršiaus, TIESA YRA MŪSŲ PUSĖJE IR ATEIS LAIKAS KAI TIESA NUGALĖS. Mes neturime finansinio ar kitokio užnugario, mes neturime kariuomenių, tačiau mes turime žymiai svaresnį ginklą. Rumunų nacionalistas, didvyriškai žuvęs Ispanijos kare prieš bolševizmą 1937 metais, yra pasakęs per „Tarpautinį Fašistų suvažiavimą“: *„Pagrindinis dalykas yra pasiaukojimo dvasia. Mes visi turime galingiausią dinamitą, pažangiausią karo ginklą, galingesnę už tankus ir kulkosvaidžius: tai yra mūsų pačių pelenai! Kiekvienai pasaulio galiai, kuri lieka su už Teisingumą ir už Dievą kritusių narsiųjų kovotojų pelenais, yra lemta žlugti.“* Atminkime šiuos prasmingus Rumunijos, Europos ir sveikosios žmonijos didvyrio žodžius, stenkimės gyventi jų dvasia!

HEIL HITLER!

